HERÄÄ SUOMI

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN PÄÄ-ÄÄNENKANNATTAJA

Torstaina maaliskuun 8. pnä | PÄÄTOIMITTAJA ARVI KALSTA | 2:nen vuosikerta ■ 1934 No 10

Panttikonttori - luotto ylittänyt 100.000.000 Smk.

Talousneuvostoesitys on toivoton parsimisyritys.

Työmiehen ajateltavaksi.

Suomalainen työmies jos kuka tuntee itsensä elinetutaistelussaan jatkuvasti petetyksi. Annettakoon sille lupauksia mitä tahansa, niin aina tulee vastaukseksi: »Kaikki ne ovat luvanneet, kukaan ei meitä auta.» Toivottomalla olkapäiden kohotuksella voi sen asian sivuta. Poliittisen näyttämön esitykset eivät häntä enää paljoakaan kiinnosta. Mitä korkeimmiksi poliittisen kinastelun laineet maassamme kohoavat, sitä nälkäisemmiksi tulevat kansalaistemme suuret laumat. Synkkä toivottomuus, hätä ovat uskollisia seuralaisia. Työmiehemme aavishtaa jo, että marksilaisuus on henkisen ja poliittisen vararikon partaalla. Se on asettanut paljon näyttämölle. Ne ovat olleet kaikki vaan kauneita kulisseja. — Työmies antoi täyden luottamuksen johtajilleen, tuli petetyksi, tuli jatkuvasti petetyksi. Johtajat murisivat porvaristolle. Ne tuomitsivat kapitalistisen systeemin, joka kuitenkin on jatkuvasti saanut kasvaa ja voimistua, muodostuen lopulta koko kansakuntaa tuhoavaksi voimaksi. Marksilaisuus ei ole nykyisen systeemin heikkouksia pystynyt poistamaan ja sentähden se ei voi suomalaisille työmiehille antaa muuta kuin lupauksia. Eikä työmies osaltaan ole uskaltanut kapinoida puoluettaan ja ammattikuntiaan vastaan uusiakseen niiden hengen, vaan päinvastoin on omassa tuhoojassaan riippunut kiinni kuin hukkuva oljenkorressa. Kuinka se on selitettävissä?

Sosialidemokratia on oivaltanut leimata fascismin ja kansallissosialismin hirmuhallituksiksi. Polssevismissa se on suomalaiselle työmiehelle maalannut ihannevaltakunnan. Onneksi on siellä ihannevaltiossa käynyt muutamia suomalaisia työmiehiä ja usko sosialidemokraattien kaunomaalauksiin alkaa vahvasti horjua. Jos työmiehiämme pääsisi käymään Italiassa ja Saksassa, niin he voisivat todeta mikä ääretön valhe piilee varsinkin meidän marksilaisten sanomalehtien palstoilla. Fascismi ja kansallissosialismi ovat muka kapitalismin asiapoikia työtätekevien kansalaisten vapauksien ja oikeuksien tuhoamiseksi. Puoluepomot eivät sokeudessaan käsitä, että elämän kulku asettaa heidät vielä vastaamaan noista valheistaan, kun suomalainen työmies joskus oppii tuon pohjattoman petoksen tajuamaan. Moni työmies näyttää kuitenkin säilyttäneen vielä oman arvostelukykynsä ja tuumii: »ehken nuo 'kalstalaiset' tarkottavat sittenkin totta puhuessaan työläistenkin olojen puolesta». Ken SKJ:n aatteista vähänkin kuulee ja syventyy perusteellisemmin asioihin, pääsee piankin selville niiden totuuksien kantavaisuudesta. Eikä näe ainoastaan uusia luovia aatteita, vaan piankin havaitsee niiden jatkuvan toteuttamismahdollisuuden.

Tammikuun 30 pnä viime vuonna, kun Hitler tuli valtakunnan kansleriksi, herätti se kaikissa niissä kansalaisissa, jotka eivät vielä olleet tarkemmin selvillä kansallissosialismista, monenlaisia sekavia tunteita. Toiset pelkäsivät alennettavan palkkojaan, eläkkeitä j. n. e. Toiset pelkäsivät työpäivien pitenemistä, ruokailuaikojen lyhentämistä, ylitöitä, työttömyysavustusten lopettamista y.m.s. Jää työmiesten sydämien ympärillä suli kuitenkin pian, kun työmiesten juhlapäivä 1 päivä toukokuuta julistettiin lailla vapaapäiväksi ja työn erikoiseksi juhlapäiväksi. Silloin heräsi miljoonissa Saksan työläisissä tietoisuuteen totuus. Marksilaisuus, kommunismi ja sosialidemokratia olivat saaneet kuoliniskun. Nelitoistavuotisista ponnisteluista huolimatta ei Saksassa marksismi ollut pystynyt vapusta luomaan yhteistä työn juhlapäivää. Sen loi kansallissosialismi heti käden käänteessä. Siinä ei kuitenkaan vielä ollut kaikkea mitä tuleman piti. Työmiehille ei vaan annettu takaisin heidän isänmaataan, vaan lisäksi kansallissosialistinen valtio järjesti takaisin valloitetun isänmaan kodikkaaksi. Ryhdyttiin toteuttamaan suurisuuntaista vapaa-ilta toimintaa, »työtarmoa ilosta» nimitetyn kansallisen virkistystoiminnan kautta. Saksan entinen marksilainen kuunteli hämmästellen »työtarmoa ilosta»? Nyt toteutetaan käytännössä se, mitä marksilaiset apostolit olivat jo 14 vuotta lupailleet, mutta voitiin toteuttaa vasta kun ei ainoastaan marksilaisuus, vaan muukin itsekäs ryhmä ja puolueviha oli taltutettu, kansa itse oli sen pannaan julistanut. Sosialidemokraattien ohjelmassa oli jo 14 vuoden ajan ollut lupauksia järjestää 8 tunnin työpäivä, että työmiehen kulttuuritarpeet voitaisi tyydyttää.

Minkälaiseksi olikaan marksilaisuus muodostanut työläisen vapaan ajan? Luentoja uskonnon tarpeettomuudesta, vapaasta rakkaudesta, kuivia esitelmiä työväen oikeuksista, sosialipolitiikasta, työväen lainsäädännöstä j.n.e., kaikkea mikä juurruttaisi työmiehen pois isänmaastaan ja yhteisestä kansalaisten kohtalovastuusta. Kaikki tähtäsi samaan »luokkavihaan». Juutalaisen Marksin keksimä »köyhälistökulttuuri» ei perustunut missään tapauksessa inhimillisiin hyveisiin. Se ei tunnusta ihmisessä sy-

(Jatk. siv. 3.)

„Hakkapeliitta“ ja hakaristiaate.

”Uusi arviointi” on tosiaankin tehtävä hakaristiaatteeseen nähden!

Hakkapeliitan tämän vuoden 9 numerossa käsittelee »Valkoinen neekeri» äskeisiä Itävallan tapahtumia. Tapaus on käsitelty aivan lyhyesti ja sivumennen, mutta kun se on tehty tavalla, joka osoittaa asian tietämättömyyttä ja ymmärämättömyyttä ja näin »arvovaltaiselta taholta», niin se vaatii pienen selvittelyn.

Käsitellessään Itävallan kysymystä lyhyesti ja selostaessaan, ettei esikuvia sekasorrosta tarvitse menneä ulkomailta hakemaan, päättää valkoinen neekeri kirjoituksensa seuraavaan kappaleeseen:

»Lukija on Itävallan hirvittävästä, verisestä sosialistikapinasta saanut tarkat tiedot päivälehdistämme. Minä vaan tuohon esikuvajuttuun pyydän lisätä erään Itävallan murhenäytelmää koskevan seikan, johon en ainakaan vielä tähän päivään mennessä ole huomannut minkään päivälehden kiinnittäneen huomiota. Tarkoitan sikäläisten natsien, kansallissosialistien, julistautumista puolueettomiksi tässä kahden vastakkaisen ja sovittamattoman maailmankatsomuksen, valkoisen ja punaisen, jättiläismäisessä välienselvittelyssä, jota käydään kaikin uudenaikaisin taisteluvälinein ja raskaitten ihmisuhrien hinnalla. Itävaltalainen kansallissosialismi esiintyy nyt ainakin täältä kaukaa katsoen kerrassaan käsittämättömänä arvoituksena ja varmaan monessakin maassa pakoittaa ihmiset ottamaan koko hakaristiaatteen aivan uuden arvioinnin ja tarkastelun alaiseksi.»

Lainatussa kappaleessa kirjoittaja ihmettelee, etteivät päivälehdet ole puuttuneet mainittuun asiaan. Se kai johtuu siitä, että ne ymmärtävät asian paremmin taikka ainakin aavistavat asian ole-

(Jatk. siv. 4)

Talousneuvostoesitys.

Hallituksen esitys hapuileva, vaistomainen pyrkimys pätevyyteen, johon SKJ pyrkii määrätietoisesti.

Eduskunnan toissapäiväisessä istunnossa oli esillä I. käsittelyssä suureen valiokuntaan lähetettäväksi ehdotus laiksi talousneuvostosta, jonka yhteydessä myöskin hallituksen pääministeri esiintyi.

Asiasta oli hallitus antanut esityksen, mutta oli perustuslakivaliokunta sitä muuttanut niin paljon, että se oli muuttunut aivan toiseksi, niin että pääministerikin sanoi, ettei *»hallituksen esityksestä ole jäänyt jälelle sen vertaa, että lakiehdotuksen hyväksyminen, ellei suuri valiokunta tee ehdotukseen muutoksia hallituksen esityksestä ilmenevään suuntaan, ei ole tarpeellinen.*

Talousneuvoston tarkoituksena piti olla antaa hallitukselle taloudellisissa ja yhteiskunnallisissa kysymyksissä maan pätevimpien ammattimiesten lausunto, joten hallituksella olisi ollut käytettävänään asioita ratkaistessa mahdollisimman hyvä tosiasia-aineisto.

Eduskunnassa asiata käsiteltäessä pääministeri viittasi niihin virheisiin, joita on tehty, kun ei asioita ole ratkaistu pätevyyden pohjalla, parannukset on saatava aikaan luonnollista tietä. Pääministeri tunnusti avonaisesti virheet meidän kauppapolitiikassamme, työntekijä ja työnantajasuhteet ovat kehittyneet vain silmittömäksi luokkavihaksi, kun ei ole ollut elintä, joka olisi kyennyt suhteita asiallisesti ratkomaan. Lopuksi pääministeri mainitsi: *»Ei ole oikein peitellä niitä parlamenttarismin heikkouksia, joita ei voida peitellä, vaan — on niitä koetettava poistaa.»*

Eduskunta käsitteli alotetta ja teki siitä arvovaltakysymyksen, vieläpä jotkut katsoivat sen keinoksi vähentää kansanvaltaa ja pitivät sitä epäluottamuslauseena kansaneduskuntaa kohtaan.

Eilen ennätti jo suuri valiokunta käsitellä lakialotetta ja arvosteli pääministerin lausuntoa sangen ankarasti.

Me olemme aina osoittaneet, mitenkä meillä pätevyys ei ole tilaisuudessa määräämään asioitten kulkua ja siinä on

(Jatk. siv. 2.)

Köyhien luottolaitos— panttilainakonttori.

Viimeksi ilmestyneessä Suomen tilastollisessa vuosikirjassa on monien muitten kiintoisain tietojen ohella tehty selkoa nykyisille oloille perin tyypillisestä ja kaiken todennäköisyyden mukaan yhä enemmän ja enemmän lisääntyvästä luottomuodosta, s.o. **panttilainausliikkeestä.** Ainakin ne lukijakuntaamme kuuluvat kansalaiset, jotka vakinaisesti tai vaikkapa vain tilapäisesti ovat joutuneet asustamaan kaupungissa, tietänevät varsin hyvin — vieläpä usein omakohtaisen kokemuksen perusteella, mitä kysymyksessä olevalla liikkeellä ja sitä harjoittavilla n.s. panttilaitoksilla tarkoitetaan. Maalaisia varten lienee syytä huomauttaa, että nämä laitokset, jotka tavallisimmin ovat sisäiseltä rakenteeltaan osakeyhtöitä, lainaavat tarvitsevaisille rahaa melko kallista korkoa ja irtaimistovakuutta vastaan määrätyksi, useimmiten 4—6 kk. ajaksi, minkä kuluttua asianomainen laina voidaan joko maksaa, jolloin pantti annetaan takaisin tai uudistaa pienellä lyhennyksellä ja koroilla. Mainittujen lainakonttorien toiminta on siis jossain määrin samanlainen kuin liikepankkien; pääasiallisin ja monelle rahantarvitsijalle tärkein eroavaisuus on epäilemättä siinä, että panttikonttoreissa ei tarvita takausmiehiä, eikä sanottavampia johtokuntaan vetoamisia rahoja lainattaessa. Mitä taas irtaimistovakuuksien laatuun tulee, niin on se perin vaihtelevaista erikoisesti arvoonsa nähden: parhaimmista arvopapereista vähäpätöisimpiin vaatetus- ja taloustarvikkeihin saakka.

Jos silmäilemme alussa mainitun tilastollisen julkaisun antamia tietoja maamme panttilainausliikkeestä eritoten vuodesta 1925 lähtien, niin saamme asioista monessa suhteessa sangen murheellisen kuvan. Ensinnäkin ovat l a i n o j e n r a h a - a r v o t j a v a k u u d e k s i a n n e t u t p a n t i t l i s ä ä n t y n e e t j a t k u v a s t i v u o d e s t a v u o t e e n, ilman pienintäkään poikkeusta. Että näin on asianlaita, se selvinnee parhaiten seuraavista luvuista, jotka ilmoittavat kunkin asianomaisen vuoden kuluessa annettujen lainojen rahamäärän ja panttien luvun.

(Jatk. siv. 4.)

Isänmaallisen kansanliikkeen puolue kalastusretkellä.

Tällä kertaa kositaan työväkeä.

IKL on julkaissut lentolehtisen, jossa työväkeä kehoitetaan liittymään IKL:een Arvostelemme täällä hieman sen sisältöä:

Se alkaa viittauksella äskeisiin Itävallan tapahtumiin, väittäen, että sikäläinen sos.-dem, puolue olisi ryhtynyt kapinaan, »kun se huomasi kannattajiensa siirtyvän uuden elämänkatsomuksen kannattajiksi», ja että se olisi noussut »vanhan järjestelmän puolesta kamppailevaa» hallitusta vastaan. Kumpikaan ei pidä paikkaansa. Dollfuss ja Starhemberg tekevät jotakin vielä paljon pahempaa, kuin että taistelisivat vanhan järjestelmän puolesta: heille kelpaa nyt mainiosti »uudenkin» järjestelmän **ulkonaiset muodot** kilveksi sille diktatuurille, jonka he ovat pistimien turvassa järjestäneet oman henkilökohtaisen valta-asemansa ylläpitämiseksi sekä Ranskan juutalaispankkiirien ja jesuittajärjestön etujen palvelemiseksi. Heitä vastusti kaksi järjestöä, joista vahvimman muodosti kansallissosialistit ja heikomman sosialidemokraatit. He päättivät ensiksi murskata heikomman vastustajan, ja kun sosialidemokraatit pääsivät tästä selville, niin yrittivät pelastautua hyökkäämällä ensin, mutta hävisivät. Vasta tämän jälkeen ovat ne alkaneet ymmärtää, että todellinen kansallissosialismi on parempi kuin ylhäältäpäin pakko- ja terrorikeinoin järjestetty **teko-**fascismi, joka palvelee ulkopoliittisia intresseja. Dollfuss ja Starhemberg ovat siis Itävallan työväen verivihollisia. Oikeat kansallissosialistit, jotka todellakin edustavat uutta maailmankatsomusta, pysyivät koko tuosta verisestä taistelusta syrjässä; ne eivät hyväksy Dollfussin diktatuuria enempää kuin marxilaisten puoluejärjestelmääkään, ja antavat siis asioiden kehittyä luonnollisella tavalla, heidän vastustajansa kuluttavat voimansa loppuun keskenäisessä taistelussaan. — IKL:n olisi pitänyt antaa Suomen työväelle tällainen **oikea kuva** Itävallan tapahtumista ennen niihin vetoamistaan.

(Jalk. siv. 3.)

Marx-Lenin-Stalin

ja Suomen työväen taloudellinen asema

Pettäjillä ei ole tapana puhelimitse tiedustella, milloinka sopisi tulla pettämään, vaan ne ennenkaikkea yrittävät ensin hankkia itselleen uhriensa luottamusta. Tavallinen ja tepsivä keino tähän päämäärään on pitkälti ja aina toistamiseen puhua jostain, joka kiinnostaa petettävää. Niinpä esimerkiksi ala-arvoisten tavaroiden mainonnassa lakkaamatta kehutaan niiden halpahintaisuutta, koskapahan jokainen haluaa saada tarvitsemiansa tavaroita mahdollisimman halvalla. Kun sitten riittävä luottamus on tällä pitkällä alustavalla työllä saavutettu, on itse pettäminen verrattain nopeasti suoritettavissa.

*

Kun alkuperäinen työväenliike oli syntynyt kansallisella pohjalla, oivalsivat erinäiset piirit sen itselleen vaaralliseksi, ja koska eivät katsoneet voimiensa riittävän sen väkivaltaiseen kukistamiseen, päätettiin tehdä se vaarattomaksi soluttamalla se, johtamalla se harhateille. Tämän tehtävän suorittivat etupäässä juutalaiset Karl Marx (Mordechai) ja Ferdinand Lasalle (Leisel), käyttämällä juuri edelläselostettua taktiikkaa.

Marxin pääteoksessa selostelee hän erittäin seikkaperäisesti ja pitkälti niitä olosuhteita, jotka tekevät työväenluokan elämän yhteiskunnassa raskaaksi, useinpa toivottomaksikin. Asioihin, joita voitaisiin selostaa muutamilla lauseilla, uhrataan satoja sivuja. Näiden pitkien selostuksien paikkansapitäväisyyttä vastaan ei voida hyvällä syyllä juuri mitään väittää. Ja juuri senpätähden ne ovat todellakin omiaan herättämään luottamusta, varsinkin työväestössä, jolle on tietenkin mieluista todeta, että vihdoinkin joku on huomannut heidän vaikeuksiaan ja uhrannut satoja kirjasivuja niiden syiden selvittämiseen, vallan tieteellisyyden merkeissä.

Sitten seuraa, verrattain lyhyemmässä muodossa, johtopäätöksenä kehoitukset: »kaikki maiden sorretut, yhtykää, lyö-

(Jatk. siv. 3)

JUNTAN päältä nähtyä.

V.

Yhäti kukoistaa kurjuus ja kansan petkutus, katselipa asioita minne puoleen tahansa, miten, kuinka ja koska vaan. Milloin syötetään kummituslentokonejuttuja ja milloin mitäkin mörköjuttuja ja vihdoin viimein ilmestyy päivänvaloon oikein emähuijauksia, ja niin kovin törkeitä, että näin sivullistakin hävettää. Voiko enää olla mitään törkeämpää huijausta, kuin se että kirjailijasta — joka on levännyt manan majoilla toista vuotta — tehdään marssilaulun lahjoittaja vielä sellaisten hyväksi, joita kirjailija on eläessään ruoskinut ja rusikoinut melko armottomasti, niinkuin nytkin tämä Kailaan lahjoitusjuttu.

Eikö kuulostakin vähän eriskummalliselta? Uuno Kailas lahjoittanut sinimusille marssilaulun, johon Heikki Klemetti on rustannut sävelen. Lähteä nyt näin törkeästi puijaamaan kansaa on ennen kuulumatonta, sillä Kailas on ollut kuolleena jo toista vuotta.

Mielestämme olisi ollut sinimustille paljon reilumpaa, jos olisivat suoraan sanoneet, me otimme sen, koska teemme mitä tahdomme, niin se olisi kuulostanut paljon kauniimmalta ja kaikki olisivat sen ainakin uskoneet, kuin lähteä muka saamaan sitä lahjoituksen kautta. Johan tuota nauraa naurismaan aidatkin saati sitten järkevä kansalainen. Eikä voida sanoa, että siinä olisi kieli lipsahtanut tai kynä luiskahtanut sanomaan liikaa eikä sitä voi sanoa vahingoksikan, vaan suoraan sanoen, se on kähvellys. Ja voisi vielä sanoa sitä vaikka pyhyyden loukkaukseksi.

Ainoa keino millä sinimustat voivat itseään puolustaa on se, että tekevät itsensä kaikesta tietämättömiksi ja lykkäävät syyn Heikin niskoille. Heikki taas saisi yksin puolustautua niin kuin parhaaksi näkee, jos siinä teossa yleensä olisi mitään puolustettavaakaan.

Jos nyt Kailas tavalla tai toisella saisi tiedon sinne toiseen maailmaan, niin varmaankin harmista kääntäisi kylkeänsä ja lähettäisi jyrisevän vastalauseensa ja syvän halveksumisensa mokomille pitkäsormisille, jotka eivät voi, eivätkä osaa edes laatia sanoja marssiinsa, (missähän se nyt lienee kurssi, me teemme mitä tahdomme) Ja kyllä siinä vastalauseessa sinimustat varmaankin kunniansa kuulisivat, tuskin heille ruoka maistaisi, karhusta puhettakaan. Eikä siitä sopisi kiukkuillakaan ja mitäpä siitä väliä olisi, vaikka myrsky nousisi, olihan Kailas aina turvassa.

Mutta vaikka asianomainen runontekijä ei voikaan enää puolustaa itseään ja turvata jälkeen jättämää omaisuuttaan ja tuotantoaan, niin kuitenkin yleinen mielipide tuomitsee sikäli, että sinimustat voivat joutua jalkapuuhun joka hеppu. Vaikka eihän meidän tarkoitus ole ketään toimittää käpälälautaan, emmekä viitsi enää mokomaa asiaa penkoa, sillä

(Jatk. siv. 4.)

VIIKON UUTISIA

Ylläolevalla otsikolla tulee »Herää Suomi» joka numerossaan julkaisemaan lyhyen yhteenvedon viikon tärkeimmistä tapahtumista kotimaassa ja ulkomailla. Leikkaamalla ja säilyttämällä ne, voi lukija vuoden loppuun mennessä muodostaa itselleen hyvän h a k e m i s t o n, joka antaa hänelle suppean yleiskuvan yleisten asioiden kulusta koko vuoden aikana.

2. 3. Keuhkotautikuolleisuus Suomessa osoittaa viime aikoina vähenemisen merkkejä.

*

2. 3. Ruotsin ulkoministeri saapuu lähiaikoina vierailulle Suomeen. Samoin Viron ulkoministeri.

*

2. 3. Kotiuduttuaan Ruotsista toteaa ulkoministeri Hackzell, että kielikysymyksemme on huolestuttava juttu, ja että Ruotsissa luullaan, että meillä halveksitaan sikäläistä kulttuuria.

*

3. 3. Suomen ja Norjan neuvottelijat ovat päässeet yksimielisyyteen uudesta poronlaidunsopimuksesta. Suomen ja Norjan rajalle rakennetaan 373 km. aitoja n. 4 mmk. kustannuksin.

*

3. 3. Sisämaan postilentoja varten on perusteilla erikoinen yhtiö. Suunnitellaan linjoja Helsingistä Viipuriin Kuopioon ja Ouluun.

3. 3. Eduskuntapiireissä pohditaan kysymystä eduskunnan hajoittamisesta ja uusista vaaleista.

*

4. 3. Kruununvouti Sipilä Vaasassa on kavaltanut n. 175,000 mk. ja sitte murhannut musiikkeri Nurmion sekä yrittänyt uskotella viranomaisille, että rahat olisi häneltä ryöstetty.

*

4. 3. Todetaan, että Englantiin viedään Suomesta liian vähän pekonia ja liian paljon maitoa. Ehdotetaan maidonkulutuksen lisäämiseksi uhrattavaksi yli 100 mmk. valtion varoja.

*

5. 3. Kapteeni Bremer aloitti Suomen ympärilentonsa.

*

5. 3. Voin tukkuhinta on noussut 24 markkaan.

*

5. 3. Setelistö on lisääntynyt 92.1 mmk.

*

6. 3. Kesällä odotetaan tänne entistä enemmän saksalaisia matkailijoita.

*

6. 3. Suomen valtiovelka oli helmikuun lopussa n. 3.438 milj. mk., josta ulkomaalaista velkaa n. 2.626 mmk.

*

6. 3. Hallitus vaatii talousneuvostoa koskevan lain hyväksymistä osapuilleen hallituksen esityksen mukaisesti.

*

1. 3. Saksan ja Puolan kauppasopimus lakkaa.

*

2. 3. Viron entinen sotaministeri Kerem joutuu korkeimman oikeuden tutkittavaksi osuuteensa nähden sotalaivojen myyntihuijausjuttuun.

*

2. 3. Itä-Turkestan on julistautunut riippumattomaksi valtioksi.

*

2. 3. Roosevelt on pyytänyt valtuuksia ryhtyä kauppasopimusneuvotteluihin muiden maiden kanssa.

Työväenliikkeen muistopäivä.

Äskettäin vietti maamme työväenliike muistopäiväänsä. Helsingin työväenyhdistys täytti t.k. 2 p:nä näet 50 vuotta. Puoli vuosisataa puolueen elämässä on melko pitkä aika meillä. Lienee meilläkin niin ollen syytä muutamin sanoin kosketella tällaista merkkitapausta.

Yhdistyksen perusti tehtailija von Wright. Yhdistystä ruvettiin puuhaamaan v. 1883, siis samana vuonna kuin Karl Marx kuoli. Perustava kokous sääntöjen vahvistuksen jälkeen pidettiin maaliskuun 2 p:nä 1884 ja tätä päivää pitääkin yhdistys varsinaisena syntymäpäivänään. Yhdistyksen perustaja pysyi sen johdossa aina vuoteen 1898 saakka. Sitten seurasi ajanjakso 1898—1908, jona aikana Suomen Sosialidemokraatin mukaan, josta tämä lyhyt historiikki on otettu, yhdistys muuttui "herrasväen johtamasta yhdistyksestä *todellisen työväen* yhdistykseksi, porvarillisesta järjestöstä sosialidemokraattiseksi järjestöksi". Vuonna 1908 alkoi "Siltasaaren" aika, jossa on eroitettu ensimäinen jakso 1908—1918 "hallitsevasti *valtiollinen aika*". Sen jälkeen seuraa työväen *kulttuurin aika*, joka vielä jatkuu meidän päivinämme. Siinä on lyhykäisyydessään Helsingin työväenyhdistyksen historia Sosialidemokraatin mukaan.

Yhdistystä perustaessaan luonnehti perustaja sen tarkoitusperänä olevan työväen sivistystason kohottamisen, sekä johtaa työnantajat ja työntekijät toisiansa ymmärtämään, seisomaan toistensa rinnalla. Sosialidemokraatti kirjoittaa 3. 3. 34, että Helsingin työväenyhdistyksestä "tuli ensimäisen puheenjohtajansa V. v. Wrightin tarmokkaalla ja taitavalla johdolla pitkäksi aikaa kaikkien muiden työväenyhdistysten esikuva". Samoin kehutaan lehdessä sangen suuriarvoiseksi sitä sosialipoliittista työtä työväen keskuudessa, minkä yhdistys Wrightin aikana suoritti.

Toisella ajanjaksolla ei enää perustaja ollut yhdistyksen johdossa. Silloin alkoi yhdistyksen n.k. *taloudellinen toiminta*, jolle ominaista ovat palkkariitaisuudet, lakot y.m.s. Tällöin myöskin esitettiin vaatimukset työpäivän lyhentämisestä ja yleisestä äänioikeudesta.

Siltasaaren ajan ensimäinen jakso 1908—1918 eli *"hallitsevasti valtiollinen aika"* päättyi kansalaissotaan, joka valitettavasti vapaussodan ohella oli suoritettava.

Siltasaaren ajan jälkimäinen jakso 1918 lähtien, joka vieläkin jatkuu, on samoin Sosialidemokraatin mukaan *"työväen kulttuurin"* aikaa.

Yllä on siis lyhyesti nuo neljä kehityskautta, jotka työväenliike on elänyt. Alkuaikana supistui työskentely vain Helsingin ja erinäisiin harvoihin yhdistyksiin, mutta jo ennen Wrightin ajan loppua lienee liike esiintynyt jo koko maassa. Luonnollisesti olisi mielenkiintoista esittää lukuja jäsenmäärästä eri kehitysjaksoina ynnä muista seikoista, jotka kullekin ajanjaksolle ovat ominaisia, mutta valitettavasti ei niitä ole tiedossamme.

Työväenliike syntyi tarkoituksella kehittää työväen sivistystoimintaa ja herättää työntekijöitä ja työnantajia ymmärtämään, että heillä molemmilla on yhteisiä harrastuksia ja pyrintöjä ajettavana. Tämä periaate hylättiin Wrightin ajan jälkeen ja siitä lähtien on työväenliikkeessä ollut ainainen ristiriita työntekijäin ja työnantajain välillä. Mitään yhteenkuuluvaisuutta eivät nykyiset sosialidemokraattisen puolueen johtomiehet näe olevan, vaan he ovat valmiit lietsomaan vain vihaa ja vihan pohjalle he luulevat voivansa rakentaa työväen "hyvän". Työväenliikkeen perustaja näki, että työntekijä ja työnantaja kuuluvat yhteen ja sille pohjalle hän rakensi työväen hyvän. Hänen aikanaan lienee järjestynyt työläinen tuntenut itsensä onnellisemmaksi kuin myöhempinä aikoina. Se aika oli työväelle ilman pettymyksiä osittaisten voittojen, toivon ja elämänuskon aikaa. Yhdistyksen perustaja ei luonnollisesti voinut nähdä työnantajan ja työntekijän suhteitten parantamisessa niitä edellytyksiä, mitä nykyaikana on mahdollisuus huomata, millä perusteilla työväen ja työntekijäin yhteistoiminta on mahdollinen ja edellytykset yhteistoiminnan syntymiseen 50 v. sitten luonnollisesti olivatkin toiset kuin nyt.

Ylläluetelluista 4 ajanjaksosta vain tämä ensimäinen päättyi rauhallisesti. Muut 3 ajanjaksoa ovat kaikki päättyneet tavallaan katastroofiin. Aika 1898—1908 päättyi suurien palkkariitaisuuksien merkeissä. Työväki oli jo silloin opetettu vihaamaan toista kansanluokkaa, se oli jo silloin marxilaisuuden saastuttama. 3:s ajanjakso loppui sitten kansalaissotaan, kuten yllä on jo viitattu. Työväen johtajien rikos tässä on täysin selvä. Emme mitenkään tahdo väittää, että silloinen porvaristo olisi viaton. Päinvastoin me myönnämme avonaisesti, ettei meidän porvaristomme vielä tänäkään päivänä ymmärrä sitä olotilaa, joka kehittyi kansalaissodaksi. Mutta me tahdomme korostaa näin työväenliikkeen muistopäivänä niitä virheitä, mitä sen johtajat v. 1917 tekivät erikoisesti siksi, että he vielä nytkin jatkavat samaa petospolitiikkaa, vielä nytkin he ovat valmiit johtamaan joukkojaan samaan umpikujaan kuin 16 v. sitten.

Viimeinen ajanjakso, jota Sosialidemokraatti kutsuu "työväen kulttuurin ajaksi" johti myöskin näinä vuosina katastroofiin, työväen sellaiseen taloudelliseen alennustilaan, niin suureen työttömyyteen, jollaista työväenliike koko järjestöaikanaan ei liene kokenut. Tämä itsekkyyden, vihan, rikkinäisyyden, vallanhimon loistoaika on saanut sos.demojen pää-äänenkannattajassa mainitun nimen *työväen kulttuuriaika.*

Arv. sosialidemokraattien johtajat! Eikö kuvauksenne työväenliikkeen 50-vuotistoiminnasta ole petos työväenliikettä vastaan. Vielä nytkin, vaikka te olette nähneet, mihin marxilaisteorianne ja valheinaistuksenne työväen on johtanut, te rohkenette edelleen pettää työväkeä. Kysykää kymmeniltä tuhansilta kannattajilta, jotka hyvässä uskossa kansalaissodassa taistelivat puolestanne, kysykää sodassa sortuneitten vielä elossa olevilta omaisilta, kysykää kymmeniltä tuhansilta työttömiltä ja alipalkatuilta työntekijöiltä, paljonko hyvää he ovat saaneet tänä "kulttuuriaikana", jolloin työmiehellä, joka vihan sokaisemana elää nälässä ja puutteessa, ei ole mahdollisuutta edes teidän syöttämänne ja ihannoimanne lakon tekoon. Niin korkealle on teidän kulttuurinne työmiehen vienyt, ettei sillä ole mitään mahdollisuutta edes yrittää tilanteensa korjaamista, vaan sillä on jälellä usein vain hiillokseIla oleva viha toista kansanluokkaa vastaan ja synkkä toivottomuus tulevaisuudessa.

Työväki ei syystä kyllä luota porvareihinkaan, se näkee heissä moninkertaisen pettäjänsä, mutta se ei luota Teihinkään, se näkee teissäkin lupaustenne rikkojan, sortajan, mutta vain se toivottomuus tulevaisuuteen nähden, missä se nykyisin elää, vaikuttaa, että se vielä kulkee teidän talutusnuorassanne.

Luopukaa politiikastanne, jonka olette vääräksi havainneet ja jolla ette ole voineet työntekijän asemaa parantaa, vaan päin vastoin johtaneet työntekijän umpikujaan, jossa hän on aivan avuton ja josta teillä politiikallanne, vaikka teillä olisi haluakin, ei ole mitään mahdollisuutta häntä nostaa. Te edelleen puhutte suurin elein tästä valhekansanvaltaisuudesta ja vapaudesta, jonka vallitessa työmiehellä on ollut kansanvallan ainoana merkkinä tilaisuus äänestää Teitä ja samalla äänestää teidät hyvinvointiin ja itsensä — luokkavihaan, nälkään ja kurjuuteen, jonka tilan syitä sillä ei ole mitään mahdollisuutta poistaa, enemmän kuin teilläkään, koska ette edes näe niitä, taikka sitten ette tahdo niitä ainakaan julkisuudessa huomata.

Työväen johtajat! Te voitte jatkaa valhepolitiikkaanne, jos haluatte. Mutta olkaa varmat siitä, että työntekijät tässä maassa heräävät ennemmin tai myöhemmin ja silloin Teidän "kulttuurialkanne" on lopussa.

3. 3. Mandshurian keisari Pu-Ji valmistelee Mongolian ja Mandshukuon yhtymistä.

*

3. 3. On todettu, että Stavisky on myöskin toiminut murhapolttajaliigan johdossa.

*

5. 3. 4,000 ihmistä on joutunut lumimyrskyn uhreiksi Japanissa.

*

5. 3. Lentäjä Ljapidevski on pelastanut hl. Tscheljushiniltä kaikki naiset ja lapset.

*

5. 3. Staviskyn jutun yhteydessä joutuvat useat parlamenttimiehet syytteeseen

*

6. 3. Viron v.t. sotaväenpäälliköksi on nimitetty kenraali Lill.

*

5. 3. Äänienkeräyslistojen mukaan on Viron presidenttiehdokkaista rintamamiesten ehdokas, kenraali Larka saanut 15,065 ääntä, kenraali Laidoner 1,973, Päts 940 ja Rei 440.

*

5. 3. Latviassa jatkuu hallituspula.

*

5. 3. Unkarin vaalilakia uudistetaan.

*

5. 3. Roosevelt vetoaa teollisuuteen laajamittaisesti työttömyyttä vastaan, joka alkaa käydä hallitukselle raskaaksi.

*

6. 3. Varustuskonferenssi katsotaan lopullisesti rauenneeksi. Saksan varustautumista ei voida enää estää. Ranskankin lehdistössä puhutaan entistä myötämielisemmin sävyssä siitä, ettei Saksalla ole hyökkäämisaikomuksia.

*

6. 3. Dollfussista tehtäneen diktaattori »kunnes uusi hallitusmuoto on voimassa. — Entä sen jälkeen?

*

6. 3. Staviskyn shekeistä on vaikea saada selvää. — Niinhän on yleensä puoluepomojen hommin nähden.

KANSALLISEN KULTTUURIMME KUVASTIN.

Todellista isänmaallisuutta kehitämme muistamalla esi-isiemme kulttuuria rakentavaa työtä ja sen tuloksia. — Kuluvan vuoden aikana tulee "Herää Suomi" joka numerossaan ylläolevalla otsikolla julkaisemaan sanottuun päämäärään tähtääviä kirjoituksia. Kehoitamme kansallista kulttuuriamme harrastavia henkilöitä, jotka voivat asettaa käytettäväksemme tarkoitusta varten sopivaa, todellisesti arvokasta historian, uskonnon, tieteen, taiteen, tekniikan, perintätapojen ym. aloilta, ottamaan yhteyttä toimitukseemme.

Olemme lainanneet kappaleen Einar W. Juveliuksen *"Suomen kansan Aikakirjoista"*.

HELSINKI PERUSTETAAN.

Kun Kustaa Vaasa etsi keinoja rajoittaakseen ulkomaalaisten kauppavaltaa valtakunnassaan, suunnitteli hän myös sellaisten uusien kaupunkien perustamista, jotka voisivat houkutella puoleensa Itä-Euroopan välityskaupan. Siinä mielessä oli jo Eerik Fleming perustanut Tammisaaren v. 1528, mutta se ei vastannutkaan perustajan toiveita.

Sattuipa sitten v. 1545 ankara tulipalo hävittämään Turkua. Sen tuhotyöt olivat niin suuret, että sikäläinen linnanvouti Tuomas Juhonpoika Ryting katsoi tarpeelliseksi tiedustella kuninkaalta, oliko kaupunki vielä uudelleen rakennettava sekä, jos oli, niin mihin paikkaan. Vastauksessaan kuningas ilmoitti, ettei hänellä ollut muuta varmaa muistoa Turusta, jossa hän v. 1530 oli käynyt, kuin ettei se ollut asemansa puolesta erikoisen sopiva kauppakaupungiksi. Siksi hän kehoitti Rytingiä ja Flemingiä etsimään jostakin Suomen etelärannikolta, pitkin Raaseporin läänin rantaa, sopivan merikaupungin paikkan, sellaisen, jota samalla kävisi linnoittaminen. Sittemmin hän jo määritteli paikankin kirjoittaessaan v. 1548 Flemingille: »Meistä puolestamme näyttää soveliaimmalta, että sellainen kauppapaikka perustetaan Santahaminaan, koska sinne on hyvä ja puhdas väylä ja sen asema muutenkin on hyvä.»

Tämä kuninkaan suunnitelma ei kuitenkaan saanut kannatusta Suomessa, vaan täällä toivottiin, että uusi kaupunki perustettaisiin mannermaalle, Vantaanjoen suuhun. Mutta kuningas ei tahtonut luopua Santahaminasta, jonne hän suunnitteli kaupungin ja kaupan turvaksi myös linnoitusta. Ja niin hän v. 1550 antamassaan Suomen purjehdus- ja kauppasäännössä puhuu erikoisesti Santahaminan puolesta. Kun tarkoituksena oli luoda uusi keskeinen kauppapaikka, johon Norbottenin, Suomen, Venäjän ja Hollannin kauppiaat voisivat kokoontua tavaroita vaihtamaan, olisi juuri Santahamina sopiva paikka, sillä se sijaitsi vastapäätä Tallinnaa, josta juuri kauppa oli vedettävä Suomen puolelle. Jotta kaupunki nyt pääsisi elämisen alkuun, oli Rauman, Porvoon ja Tammisaaren pienten kaupunkien porvarien sekä joukon varakkaita talonpoikia muutettava Santahaminaan »tai muuanne, mihin sopivimmaksi nähdään».

Sitten nähtiin sopivimmaksi perustaa kaupunki Vantaanjoen suuhun, Helsinginkosken rannalle. Sinne ruvettiin nyt uutta kaupunkia rakentamaan. Kesäkuun 12 p:nä 1550 saivat Rauman, Ulvilan, Tammisaaren ja Porvoon asukkaat käskyn siirtyä perheineen ja tavaroineen Helsinkiin. Tänä aikana katsottiin kaupungin perustaminen näin yksinkertaiseksi. Muuten olivat Suomen säädyt jo v. 1547 Turussa pitämässään kokouksessa ehdottaneet, että kaikki pikkukaupungit tyhjennettäisiin Turkuun ja Viipuriin, koska katsottiin maalle olevan suurempaa hyötyä kahdesta suuresta kaupungista kuin useista pienistä.

Nyt noudattivat eräät mainittujen pikkukaupunkien porvarit kuninkaan käskyä. Ensiksi muutti joukko porvoolaisia, ja nämä pyysivät heti kuningasta kieltämään Uudenmaan talonpojilta purjehdusoikeuden Tallinnaan, mistä toivat tavaroita, mutta kuningaspa ei sellaista kieltoa antanutkaan, vaikka sen olisi luullut kuuluvan juuri hänen omaan kauppajärjestelmäänsä — tämä epäys johtui siitä, ettei hän uskonut uuden kaupungin voivan vielä varustaa ranta-asutusta kaikella sillä, mitä se tarvitsi.

Muutto ei ollut kuitenkaan sujunut niin hyvin kuin kuningas oli toivonut, ja siksi hän kesäkuussa 1551 osoitti seuraavan uuden manauskirjeensä asianomaisten kaupunkien asukkaille: »Me Kustaa Vaasa j.n.e. teemme tiettäväksi, että koska olemme kuulleet joukon alamaisiamme, jotka ovat asuneet Rauman, Ulvilan, Porvoon ja Tammisaaren kaupungeissa, olevan sangen vastahakoisia muuttamaan Helsinkiin, vaikka olemme heitä sinne usein käskeneet (koko Suomelle ja heille itselleen hyödyksi ja avuksi), olemme sentakia käskeneet luottamusmiestämme ja palvelijaamme Henrik Klaunpoikaa, Etelä-Suomen laamannia, vielä kerran kaikkia mainittujen kaupunkien asukkaita meidän puolestamme vakavasti käskemään ja kehoittamaan, että heidän on enempää vitkastelematta ja aikailematta muutettava Helsinkiin. Jos ken näiden kaupunkien asukkaista ei noudata käskyämme, on mainitun Henrik Klaunpojan häntä asianmukaisesti rangaistava, niinkuin sitä, joka halveksii oikean esivaltansa käskyjä ja määräyksiä. Tahdomme myös täten käskeä voutejamme Suomessa, että heidän on mainittua Henrik Klaunpoikaa autettava rankaisemaan sitä niskoittelevaa joukkiota, joka ei itseään ojenna käskyjemme mukaan eikä tahdo lähteä ja muuttaa Helsinkiin.»

Vaikka käskyä edelleenkin vastustettiin, sai kuningas kuitenkin tahtonsa perille. V. 1552 olivat jo melkein kaikki Rauman ja Ulvilan asukkaat siirtyneet Helsinkiin. »Täällä ei ole yhtään laivaa, sen jälkeen kuin Ulvilan porvarit muuttivat (1552) Helsinkiin», kirjoitetaan v. 1555. Sen sijaan kuningas ei onnistunut yrityksessään saada hollantilaisia asettumaan Helsinkiin. Eikä tämä uusi kaupunki myöskään kohonnut sellaiseen asemaan Suomenlahden johtavana kauppapaikkana Tallinnasta Suomen puolelle. Eivät myöskään oman maan miehet osoittaneet tälle uudelle kaupungille riittävää huomiota, vaan kuninkaan kehoituksista ja käskyistä välittämättä veivät tuotteitaan mieluummin vanhoihin kauppapaikkoihin kuin toivat Helsinkiin tai helsinkiläisille varatuille Pernajan ja Pyhtään markkinoille. Luvaton »talonpoikaispurjehdus» rehoitti myös pitkin rannikkoa. Viipurilaiset eivät hekään nähneet helsinkiläisiä mielellään omilla markkinoillaan tekemässä kauppaa venäläisten kanssa.

Näissä oloissa Helsinki ei voinut kehittyä suureksi ja äveriääksi. Ja huomasipa Kustaa Vaasakin pian, etteivät hänen toiveensa Helsinkiin nähden täyttyneet. Oleskellessaan Venäjän sodan aikana puolisen kuukautta perustamassaan uudessa kaupungissa hän näki, ettei sillä ollut luonnollisia edellytyksiäkään kasvaa ja tulla merkittäväksi merikaupungiksi, sillä sen asema matalan lahden pohjukassa oli maantieteellisesti kovin epäedullinen. Siksipä hän taipuikin raumalaisten ja ulvilalaisten rukouksiin ja salli heidän palata taikaisin entisiin kotikaupunkeihinsa, jota lupaa he ilomielin heti käyttivätkin hyväkseen.

Niin kauan kuin raumalaiset ja ulvilalaiset vielä asuivat Helsingissä, oli uudella kaupungilla puhtaasti suomalainen leima. Kaupungin johtavana miehenäkin, ensimmäisenä pormestarina, oli suomalainen mies, entinen raumalainen Heikki Pakila, joka tunnetaan tässä toimessa vv:n 1553—60 välisenä aikana. Mutta kun raumalaiset ja ulvilalaiset lähtivät pois, saivat ruotsalaisten naapurikaupunkien porvarit ja ruotsalaiselta maaseudulta muuttaneet talonpojat ylivallan — ja siitä asti ruotsalaisuus on ollut voitolla Helsingissä aivan viime aikoihin saakka.

Uusi kaupunki sai tonttimaita siten, että läheisen Forsbyn kylän talonpojilta otettiin maita Helsingin kosken rannalta ja korvaukseksi siitä annettiin heille muualta maata — saipa muudan Eerik Paavonpoika, jolla oli ollut »eräitä tiluksia Helsingin luona», Lohjan lukkarin viran. Näin yksinkertaisella tavalla tämä aluekysymys järjestyi. Porvarit näyttävät saaneen tonttimaansa ilmaiseksi.

Kaupungin asemakaavasta päättäen, mikä näkyy (s. 255) 1600-luvulta peräisin olevasta kartasta, oli Helsingissä kaksi joen suuntaan kulkevaa jotakuinkin suoraa katua. Niitä yhdisti toisiinsa joukko poikkikatuja muodostaen enemmän tai vähemmän säännöllisiä »kortteleita». Annebergin alla oli kaupungin tori, jonka ympärillä varmaankin olivat kaupungin julkiset rakennukset, ennen muita raatihuone. Kaupungin pohjoispuolitse kulki Turun ja Viipurin välinen valtatie, joka tuli suoraan Pikku-Huopalahdesta Helsingin kosken niskaan.

Helsinki jäi siis pieneksi ja vähäpätöiseksi. Kun Kustaa Vaasa huomasi, että laskelmat olivat pettäneet, hän suunnitteli kaupungin muuttamista toiseen paikkaan, nim. Pikkalan niemelle Siuntioon. Mutta muuttohankkeesta ei vielä tullut mitään. Myös Eerik XIV oli varma siitä, että kaupunki kehittyisi ripeämmin, jos se muutettaisiin, ja siinä mielessä hän tutkitutti Uudenmaan rantaseutua. Juhana III taas oli taipuvainen pitämään kaupungin entisellä paikallaan ja lahjoitti sille karjanlaitumiksi ja apajapaikoiksi Kumpulan ja Forsbyn kylät, Mustikkamaan, Korkeasaaren ja koko nykyisen Vanhankaupungin lahden.

Vasta v. 1640 katsottiin Helsingin uusi asemapaikka, ja sen jälkeen uusi Helsinki nousi Vironnokalle.

Talousneuvostoesitys . . .

(Jatk. siv. 1)

suureksi osaksi syy meidän alennustilaamme. Pääministeri totesi esim. kauppapolitiikkamme, työnantajan ja työntekijäin suhteitten olevan vinossa, koska meillä ei ole elintä, joka voisi edes yrittää pätevyyden perustalla ratkoa asioita. Tämä on verrattain suora arvostelu esimerkiksi eduskunnastamme. Me olemme tyytyväisiä siitä, että pääministeri on rohjennut edes näin lievässä muodossa tuoda totuuden julki. Nämä ovat asioita, joista me olemme alati puhuneet, m.m. juuri noista kahdesta seikasta, mistä yllä on mainittu pääministerinkin lausunteen.

Tämä hallituksen esitys oli ensimmäinen yritys etsiä pätevyyttä. Me ymmärrämme kyllä, ettei tällä esitetyllä talousneuvostolla nykyisissä oloissa, vaikkapa se menisi läpi hallituksenkin esittämässä muodossa, siitä huolimatta ei ole mitään mahdollisuutta saattaa pätevyyttä esille, sillä liberalismin juonet ja itsekkyys ovat vielä kaikkialla määräävinä. Mutta on kumminkin ilolla todettava, että *hallitus näkee nykyisten olojen surkeuden, uskaltaa arvostella eduskunnankin kykyä tuoda pätevyys esille ja ennen kaikkea muuta tuntee tarvetta hakea pätevyyttä, vaikka sen löytämiseen sillä ei olekaan mahdollisuuksia.*

SKJ:n rakennusohjelmassa on yhtenä osana juuri pätevyyden esille tuominen kussakin asiassa ja pyrkimyksenä ratkaista asiat ei ääniluvun perusteella, vaan tosiolojen ja pätevyyden mukaan, s.o. sen mukaan, miten kulloinkin kansakunnan kokonaisuus vaatii. Mutta SKJ pyrkii asiaan määrätietoisesti, sillä on selvät puitteet, joissa se jo parhaikaa kehittää elintä, jonka avulla sillä on mahdollisuus kaikissa asioissa löytää pätevyys ja totuus ja joka samalla täysin vastaa kansan kokonaisuuden tarvetta sekä riittävän painokkaasti tuo esille ne virtaukset, mitkä kansassa liikkuvat ja jotka asioitten ratkaisijoiden tulee tietää.

Suurpankit asettuvat

työttömyyden poistamista vastaan.

Luottotalouden ja pankkien ohjaaminen kokonaisuuden edun mukaisesti työtä palvelemaan on kansallissosialismin tinkimätön vaatimus. Jos kysymys otetaan esille sanomalehdistössä tai valtiopäivillä, niin hallitus, puolueet ja niiden lehdet tulevat sen pian vaimentamaan. Silloin tietenkin on tehty häikäilemätön hyökkäys pääomaa vastaan. Se on tietysti "pulamies"-järjettömyyttä, joka tuo talouselämälle epävarmuutta. Luotonantajat eivät sen jälkeen enää voi talouselämään luottaa. Talouselämän johdolle s.o. pankkimaailmalle on turvattava riippumattomuus ja siunauksellinen isänmaallinen toimintamahdollisuus. Eikä tulisi sekottua asioihin, joita ei ymmärretä.

Ei luulisi paljonkaan järkeä tarvittavan päättelemiseen:

Onko kansakunnan taloudellinen toiminta pankkeja ja luottotaloutta varten, vai onko kansakunnan taloudellinen työskentely itsessään oleellista ja luottotalous olemassa ainoastaan palvellakseen kansakunnan taloudellista toimintaa.

Joka viimemainitun vaihtoehdon uskaltaa pitää luonnollisena, se on tietenkin pulamies, sekottuu asioihin, joita ei ymmärrä ja horjuttaa luottamusta talouselämään.

Pankkiherrat luonnollisesti asettavat mitä suurinta arvoa siihen, ettei mikään eikä kukaan heitä häiritse tai aseta tarkkailun alaisiksi. Kun ulkomailta oli lainattu miljooneja ja ne korkeaan korkoon ja kultasitoumuksin edelleen lainattu kansalle, niin se tapahtui mitä parhaimmin luottaen Suomen tulevaisuuteen. Pankkielämämme viisaat toteuttivat silloin suurta talouselämämme palvelustyötä. Asiat olisivat tietenkin vieläkin täysin paikallaan, ellei niihin syrjäiset sekaantuisi. Rahatalouden menestykselle näyttää olevan edellytyksenä salaperäinen vaiteliaisuus. Läpinäkymätön pimeys on rahatalouselämämme isänmaallisen toiminnan välttämätön edellytys. Tutkimattomia ovat ne neuvottelut, joita pankkiherrat pitävät Suomen kansan siunauksellisen työskentelyn menestymiseksi. Varmasti osoittaa se tunkeilevaa uteliaisuutta ja tahdittomuutta koettaa löytää järjellistä vastausta seuraaviin kysymyksiin:

Usealta taholta on pitemmän aikaa kuulunut valitteluja, että pankit ovat kieltäneet luoton asiallisesti perustelluissa tapauksissa. Esim. tehdas on saanut suuremman tilauksen, sanottakoon yhteiskunnalta, aivan varmalta ja luottokykyiseltä taholta. Tehdas tarvitsee tilauksen suorittamiseen rahaa, jota sillä ei ole. Se tarvitsee sitä ostaakseen raaka-aineita ja maksaakseen palkkoja. Pankit ovat kuitenkin luoton evänneet. *Minkä tähden?*

Tässä on yksi esimerkillinen tapaus. Ei tietysti luoteta talouselämään. Miksi ei sitten ryhdytä sitä talouselämää parantamaan sellaiseksi, että siihen voisi luottaa. Maamme kassaholveissa makaa puolisentoista miljaardia rahaa joutilaana. Tuntuisi luonnollisemmalta lainata ne esim. 2 % vastaan sellaiseen taloudelliseen toimintaan, jota kansakuntamme tarvitsee, kuin pitää pankeissa todistuskappaleina kansamme talouselämän rappeutumisesta. Niiden liikkeelle asettamisen kautta heräisi taloudellinen elämä ja siihen voisivat vähitellen pankkiherratkin hyvällä syyllä luottaa.

Pankkimiehillä on kyllä tätäkin luonnollista ja ainutta pelastavaa esitystä vastaan monta pitkää selitystä ja puolustusta. Jos niissä puolusteluissa on asiallista oikeutusta, niin perustuu se kaikki yhteen ja samaan: *Nykyinen systeemi on siihen esteenä.* Sen vanhentuneen systeemin pääkannattajia on nykyinen rahatalouselämä. Kun SKJ on uskaltanut ottaa ohjelmaansa sellaisen lauseen kuin:

»Rahatalous on alistettava valtakunnan kokonaisuuden palvelijaksi»,

niin se yksistään on riittävä saamaan täyden tuomion pankkimiesten taholta. Kuinka voi kansamme nykyisiltä pankkiherroilta odottaa mitään tilanteen kehittelyssä onnelliseen suuntaan, yhtä vähän kuin paaviltakaan voitiin aikanaan odottaa reformatiota, vaan sen teki tuo nimetön ja tuntematon munkki Martin Luther. Kai hänkin paaviin verraten oli sekottunut asiaan, jota ei ymmärtänyt ja jolle oli täysin syrjäinen.

Rahatalouselämämmekin reformationin täytyy lähteä niistä riveistä, jotka nykyisestä systeemistä ovat kylliksi joutuneet kärsimään, ovat riippumattomia, ja joita sitoo ainoastaan yksi velvoitus, nimittäin Suomen koko kansan menestys ja onni. Mitä pikemmin pankit ymmärtävät sellaista toimintaa tukea, sitä parempi niille. Pelastusta ei pankeillemme ja rahatalouselämällemme yksistään vielä tuota ryöstöhintaan ostettujen metsien ja nälkäpalkkojen avulla hankitun hyödyn takaamat suuret kassavarat, ellei niitä voida pitää jatkuvasti talouselämän kierrossa. Ainoastaan työ, ihmisveri voi rahan tehdä eläväksi ja arvokkaaksi. Ellei sitä tapahdu, niin lopuksi se tuhoo omistajansa, tuhoo nykyisen järjestelmän, ja voi kansaamme, ellei se ole sitä ennen herännyt.

Ammattikerhon vuosikokous

pidetään SKJ:n piirin huoneustossa perjantaina 9. 3. —34 klo 20 (8 ip.). Kokouksessa käsitellään sääntöjen vuosikokoukselle määräämät asiat. Esitelmä: Taloustilanteen kehityksestä Yhdysvalloissa ja Saksassa.

PERUSAJATUS 9.

Rahatalous on niinikään alistettava valtakunnan kokonaisuuden palvelijaksi.

Allekirjoittanut tilaa täten

„Herää Suomi"-lehden,

1/1 vuodeksi	Smk.	35:—
1/2 vuodeksi	Smk.	20:—
1/4 vuodeksi	Smk.	15:—
1 kuukaudeksi	Smk.	6:—

lähetettäväksi osoitteella:

....

....

Tilausmaksu Smk. ..... seuraa mukana — saa periä jälkivaatimuksella.

................................/......./.......

....

....

JÄRJESTÖN TYÖMAILTA

Työmme menestyy Keski-Suomessa.

Onnistunut suurkokous Keski-Suomen Suojassa.

Aluevartija Säteen kiertokäynti maakunnassa tuottaa tuloksia.

Vaikka SKJ:n työskentely Keski-Suomessa onkin verrattain nuorta, ovat sen aatteet levinneet Jyväskylässä ja sen lähiympäristössä yllättävän suuren kansalaisjoukon keskuuteen huolimatta niistä vaikeuksista, jotka Jyväskylän aluetta ovat kohdanneet. Tästä antoi oivan todistuksen viimesunnuntainen

suurkokous

Keski-Suomen Suojassa. Kun aluelehtivartija Veikko Rutanen oli lausunut yleisön ja puhujat tervetulleiksi sekä tehnyt selvää niistä eroavaisuuksista, mitä SKJ:n ja IKL:n välillä on olemassa, astui puhujapaikalle yleisön voimakkaasti osoittaessa suosiotaan aluevartija Y. Säde, joka teki selvyyttä siitä järjestöstä, jonka juutalaiset ovat pystyttäneet oman valtansa tukemiseksi: vapaamuurarijärjestöstä. Puheessaan hän ilmitoi selvästi tämän kansainvälisen järjestön pirullisuuden. Voimakkaat suosionosoitukset olivat osoituksena siitä, että puhe oli ymmärretty ja langennut hyvään maaperään. Illan viimeisen puheen piti aluevartija V. Kari ja selvitteli hän laajasti työttömyyskysymystä sekä niitä harhaoppeja, jotka ovat aikaisemmin johtaneet kansat pulakausiin, henkisiin tahi taloudellisiin puliin. Asiallista esitystä seurattiin suurella mielenkiinnolla ja voimakkaat suosionosoitukset palkitsivat esiintyjän. Keskustelun aikana aluevartija V. Kari selosti järjestömme suhdetta uskontoon. Innostava tilaisuus päättyi yhteisesti laulettuun »Kuullos pyhä vala», johon satalukuinen yleisöjoukko yhtyi.

Tilaisuudessa oli sisäänpääsyn maksanutta yleisöä noin kaksisataa henkeä sekä lisäksi monisatainen kansalaisjoukko kuunteli aatteemme julistusta Suojatalon ulkopuolelle asetetun kovaäänisen välityksellä. Vertauksen vuoksi mainittakoon, että samana päivänä oli Jyväskylän työväenyhdistyksen talossa kansanedustajat Yrjö Räisänen (alias Sasu Punanen), Albin Koponen ja Lindman puhumassa sosialidemokraattisista aatteista, mutta sangen laihalla menestyksellä, sillä tilaisuuteen, vaikka sinne olikin vapaa pääsy, oli saapunut vain vajaa kaksisataa kuulijaa, heistäkin suuri osa uteliasta kuulijakuntaa, jotka halusivat nähdä Sasu Punasen maksutta. Vanhat levyt eivät enää vedä! Uudet tuulet puhaltavat!

Kalstalaisten viime sunnuntaista kokousta voidaan pitää suurena voittona järjestöllemme, ainakin siitä jäsenmäärästä päättäen, mikä on sen jälkeen riveihimme liittynyt.

Jo edellisen viikon aikana oli maakunnassa puhetta kalstalaisista tavallista enemmän, sillä aluevartija Säde Helsingistä ja aluelehtiv. Rutanen pitivät joka ainoa ilta

maaseutukokouksia

eri puolilla maakuntaa. Maanantaina helmik. 26 pnä oli kokous Kuusan Niemelässä, mihin oli saapunut yllättävän runsaasti yleisöä, lähes kaksisataa henkeä. Kun aluevartija Ollikainen oli avannut kokouksen, puhui aluelehtiv. Rutanen SKJ:n olemassaolon oikeutuksesta sekä kuvasi nykyisen järjestelmän heikkouksia. Aluevartija Säde kuvasi sattuvin sanoin niitä virheellisyyksiä, mitä on tapahtunut, kun nyt liberalistis-kapitalistisen talousjärjestelmän aikana pyrittiin omavaraistalouteen. Keskustelun aikana käytettiin lukuisasti puheenvuoroja.

Tiistaina helmik. 28 pnä puhuivat aluevartija Säde, lehtivart. Rutanen Kuusan Äijälässä, keskiviikkona 28 pnä helmik. Kangasniemen Papumäessä, torstaina Toivakassa Ruukinmäen seurojen talossa, perjantaina Hankasalmen Riukulassa ja lauantaina Lievestuoreen Kovasessa samoista aiheista. Melkein kaikissa paikoissa olivat tuvat täynnä tyytyväistä kuulijakuntaa ja kaikesta päättäen maalaiskansa tulee olemaan se voimatekijä, joka väkisinkin työntää kalstalaisuuden tässä maassa voittoon. Puhujat pyytävät »Herää Suomen» palstoilla kiittää kaikkia niitä, jotka ovat tavalla tai toisella heitä matkan varrella auttaneet ja myöskin kaikkia kuulijoita, jotka olivat vaivautuneet kuulemaan julistusta uudesta elämästä.

Keski-Suomi on astunut vankan askeleen eteenpäin. Ja jatkoa seuraa! Siitä kai keskisuomalaiset pitävät huolen!

SKJ:n Ompeluseura

järjestää illanvieton ensi lauantaina kerhohuoneustolla E. Makasiinink. 6. Ohjelma on koetettu järjestää mielenkiintoiseksi, m. m. on mainittava näytelmäkappale »Hän sai tyttärensä» sekä vanha häätanssi »Purppuri». Puheen pitää lv. Raikas, kertomus y. m. esitetään.

Täyttyköön kerhohuoneustomme lauantaina runsaasta ohjelmasta nauttivasta ja iloitsevasta yleisöstä.

Lippuja etukäteen saa SKJ:n lehtijaostosta.

*

Lisäksi vielä. Torvisoittokuntamme on järjestänyt illalla t.k. 11 p:nä illanvieton, josta myöskin voimme mainita oman orkesterimme soittavan, sekin on meille kaikille uutta. Illanvietto alkaa klo 20. Nyt siis on tilaisuus ensi sunnuntaina tulla kuulemaan, mitä ne SKJ ruskeapuseroiset pillipiiparit ovat saaneet aikaan, jotka täällä kerholla ovat jo pari viikkoa ihmisten silmissä kummitelleet.

*

— **4. alueen yleinen kokous** piirihuoneustossa on perj. 16 p. maalisk. klo 20. Puhuvat rj. Uoti aiheesta »Omavaraistalous» sekä av. Vakkuri aih. »Lamppusota».

Kuopion alue.

SKJ:n Kuopion alueella oli sunnuntaina 25. 2. —34 suurkokous. Yleisöä oli tilaisuuteen olosuhteisiin ja moniin muihin syihin katsoen saapunut hyvinkin runsaasti. Av. O. Sjöstrandin lausuttua avaussanat ja selostettua kansallissosialismin olemusta, astui puhumaan Av. *Y. Säde*, joka puhui aiheesta: »Kuinka vapaamuurarit ja rahavalta soluttautuivat kansanliikkeeseen?» Yleisö otti hänen hyvin perustellut ja totuuden mukaiset paljastuksensa vilpittömin suosion osoituksin vastaan, kiitollisina siitä, että vihdoinkin on kyetty raoittamaan sitä lukin verkkoa, jonka takana maassamme toimivat saastaiset pyyteet ja mitä häikäilemättömät »kansan ryöstäjät sekä petturit».

Väliajan jälkeen jatkoi esitysten sarjaa Av. *V. Kari*. Hänen puheensa ytimenä oli »Onko työttömyys ja kurjuus poistettavissa. — Rahatalouden uudelleen järjestely». Ei koskaan aikaisemmin ole kuopiolainen yleisö ollut tilaisuudessa saamaan rehellisempää ja tosiasioihin perustuvampaa läpileikkausta nykyisin vallassaolevan systeemin mätäpesäkkeistä. Säälittä saivat kaikki syylliset osansa, vaikkeivät läsnäolollaan sulostuttaneetkaan seuraamme, enemmän kuin eräät toisetkaan piirit, joille olisi ollut korvaamattoman tärkeätä tuntea edes hiukan kytevän savun hajua, voidakseen tehdä itselleen selväksi hämäävää ja juovuttavaa savua synnyttävien tulipesäkkeiden laatijat sekä heidän pohjimmaiset tarkoituksensa. Kyselytilaisuuden aikana sekä jälkeen saimme kuulla kymmeniä lausuntoja, joissa kaikissa henki perustana uuden päivän nousun varmuus ja se, että *nousu tapahtuu ainoastaan järjestömme perus-uomissa*, päämaaliohjelmamme tulee uuden Suomen johtotähdeksi.

Kuopion kokouksen jälkeen läksivät Av:t Kari ja Sjöstrand kiertämään maakunnassa, pitäen kokoustilaisuuksia mm. Luikonlahdessa ja Sonkajärvellä, joissa molemmissa paikoissa olivat avarat pirtit aivan tungokseen asti täynnä mitä hartainta kuulijakuntaa. Se työ, jonka tosin harvat, mutta sitä innokkaammat jäsenemme Vihtori Julkunen ja T. Laine Luikonlahdessa sekä Artturi Luukkonen, että Johannes Huttunen Sonkajärvellä suorittivat sanan toimittamiseksi mahdollisimman monille paikkakuntalaisilleen kokoustilaisuuksista sekä ohjelman suorittajien että huoneustojen hankkimiseksi on kaiken kunnioituksen ansaitsevaa. On useilta tahoilta vaikerreltu ja saarnattu kansamme moraalin ja rehellisyyden katoamisesta, mutta tämäkin matka vaikutuksiltaan vahvisti käsitystämme, jonka mukaan *hallitsevilta ja arvovaltaisilta piireiltä itseltään on moraali ja rehellisyys muiden inhimillisten ominaisuuksien keralla tyystin kadonnut* ja se osa kansaamme, joka korpien äärillä taistelee niukan ja uhatun leipäpalasensa puolesta, on vielä suurimmalta osaltaan rehellistä, tervettä sekä ennenkaikkea itseensä luottavaa. Vielä tulee Savokin heräämään ja karistamaan harteiltaan herrojen sekä narrien turhan heikot kahleet.

Herää Savo!

SKJ kokous Vaasassa.

Tk. 2 p:nä oli Vaasan kaupungintalolla SKJ:n kokous, jossa illan puhujana esiintyi järjestömme johtaja Kalsta. Laajassa kaksiosaisessa puheessaan teki hän selkoa järjestömme pyrkimyksistä.

Yleisöä oli täysi huone ja oli se kuulemaansa sangen tyytyväinen. Keskusteluakin oli vähän. Mutta varsinaisia vastaväitteitä ei syntynyt.

Huvittavana puolena mainittakoon, että eräs Ilkan toimittaja, joka oli kokouksessa läsnä käyttäen puheenvuoron ja kehuen aatettamme, kumminkin seuraavana päivänä kokousuutisena Ilkkalehdessä toi esille totuudenmukaisesti vain sen puolen Kalstan puheesta, jonka lehti voi käyttää IKL:n mustaamiseen, mutta ei katsonut olevan syytä sanallakaan mainita puheen rakentavasta puolesta, josta toimittaja kokouksessa antoi täyden tunnustuksen.

*

TORVISOITTOKUNTAMME se sitten ensi sunnuntaina, t. k. 11 päivänä esiintyy ensi kerran täydessä kunnossaan ja onkin se tätä ensiesitystä varten järjestänyt oikein kahvikonsertin, johon jokainen järjestön jäsen tuttavineen on tervetullut.

On varmaankin mielenkiintoista kuulla oman soittokuntamme soittoa.

Kutsukortteja saa piiristä aluevartijoilta sekä puh. 34 793, 33 156.

Konsertti alkaa klo 14.

Työmiehen ajateltavaksi.

(Jatk. siv. 1.)

däntä, ei sielua. Niin koitettiin turmella työläisen sielu, ettei se enää tuntisi eroa elämän arvokkuuden ja arvottomuuden välillä. Vihan kasvu koitettiin kaikilla keinoin ikuistuttaa. Samalla kun liberalistis-kapitalistinen järjestelmä itsekkyydellään parhaiten ravitsi luokkavihaa, samalla vieraan vallan kätyrit myyräntyöllään koittivat saattaa luokkavihan tavan takaa liekehtimään, ilman että se olisi kenenkään etuja palvellut.

Nykyisessä yhteiskunnassa on työläisellä ainoastaan velvollisuuksia, nimittäin: kantaa jatkuvasti raskaita uhreja luokkataistelun alttarille. Palkata johtajansa, jotka eivät pitkiin aikoihin enää ole sosiaalisesti ajatelleet. Ne ovat jo kauan omaksuneet huudon: »pelastakoon itsensä ken voi». Sivussa on hänellä kylläkin oikeus valita luottamusmiehensä eduskuntaan ja kunnallisiin tehtäviin, jotka siellä häntä jatkuvasti pettävät ja hädän tullen jättävät oman onnensa nojaan. Tulevassa yhteiskunnassa ei työläisellä ole ainoastaan velvollisuuksia vaan myöskin oikeuksia. Vevollisuutena: palvella kansaansa ja isänmaataan, kuten toisetkin kansalaiset; ammattiryhmässään kasvattaa luottamuksen ja vastuuvelvollisuuden suhdetta luottamusmiesten ja työtoveriensa välillä, s.o. saattaa pätevyys (johtajaperiaate) omassa ryhmässään kunniaansa. Oikeuksina hänelle on: ihmisarvonsa ja sosiaalisen oikeutuksensa toteuttamismahdollisuudet. Mahdollisuudet vaatia hänen työnsä arvon kunnioittamista, ja saada suoja työkykynsä säilymiselle.

Saksassa eivät nämä työmiehen oikeudet enää ole vaan paperilla, vaan ne ovat muodostuneet todellisuudeksi. Uudessa valtakunnassa ei työläisen tarvitse enää pelätä, että hänen toimeentulonsa joutuu mielivallan tai epäoikeudenmukaisuuden kohteeksi. Kiistakysymykset voidaan ratkoa ilman lakkoja ja taistelujen tuottamia uhreja. Jäsenmaksut eivät enää mene lakko- ja työsulkuavustuskassoihin eikä kansainvälisen keinottelun ylläpitoon, vaan saksalaisen työmiehen hyvinvoinnin ja viihtyisyyden ylläpitoon esimerkiksi »*työtarmoa ilosta*» toiminnan kautta. Onko ihme, että entinen Saksan valtiopäivien monivuotinen marksilainen puheenjohtaja Loebe äsken on sanonut eräälle ranskalaiselle sanomalehtimiehelle haastattelussa, että Saksa on nyt päässyt sinne mihin he olivat 14 vuotta toivoneet. Saksalainen on nyt todella vapaa. Sillä on samat elämisen mahdollisuudet kuin muillakin kansalaisilla.

Tekokukka, pelätin ja taimi.

Jo tavallisissa olosuhteissa on Yhdysvaltojen presidentillä huomattavasti suurempi valta kuin Englannin kuninkaalla. Rooseveltin nykyiset valtuudet ovat vielä paljon suuremmat kuin kenenkään hänen edeltäjänsä, ja erinäisten Etelä-Amerikan »tasavaltojen» presidenteillä, joilla on mahdollisuus sulkea vastustajiansa tuhansittain vankiloihin sekä takavarikoida itselleen niiden omaisuus.

Valtiomuoto ei siis sellaisenaan tarjoa mitään varmoja takeita siitä, etteikö valtiovalta muodostuisi sortovallaksi. Englanti on »kansanvaltainen» maa, siitä huolimatta, että se on kuningaskunta; Venezuelassa on harjoitettu mitä räikeintä diktatuuria, vaikka se muodollisesti on »tasavalta».

Olemme kuitenkin taipuvaisia kiinnittämään enemmänhuomiota nimityksiin kuin käytäntöön. »Dekabristien» vallankaappausyrityksen aikana Venäjällä narrattiin rahvasta vaatimaan tsaarin itsevaltiuden rajoittamista huutamalla kaduilla »eläköön konstitutia!» Venäjänkielellä merkitsee »konstitutia» valtiomuoto, mutta rahvaalle oli uskoteltu, että se oli suuriruhtinas Konstantinin puolison nimi.

Samaan tapaan uskotellaan nyt puoluevaltiaiden taholta Suomen kansalle, että kansallissosialismi muka tähtäisi »diktatuuriin», kun taas nykyinen puoluejärjestelmä sallisi kansalle oikeuden »olla itse mukana päättämässä».

Totuus sitä vastoin on, että sekä puolueisiin perustuvaa valtiomuotoa että ammattisäätyihin pohjautuvaa valtiomuotoa voidaan käytännössä kehittää joko kansanvaltaiseksi taikka sortovaltaiseksi. Suomen puoluevaltiossa on nyt melko pitkälle kehitetty suurrahavallan ja ammatti-puoluepaavien diktatuuri. Itävallassa Dollfuss ja ruhtinas Starhemberg yrittävät pistimien turvassa vasten kansan enemmistön tahtoa toteuttaa keinotekoista ammattisääty-valtiomuotoa, jota he nimittävät »fascistiseksi». Nuo kaksi rahavallan ja jesuittojen kätyriä yrittävät tällä tavalla estää kansanvaltaisen kansallissosialismin toteuttamista Itävallassa, jota sen kansan enemmistö tahtoo. Italiassa seisoo sitä vastoin jo enemmän kuin puolet kansasta sikäläisen fascismin kannalla, joten vain vähemmistö tuntee sen »diktatuurina». Saksassa on kansan valtava enmemistö kansallissosialistisen valtiomuodon kannalla; vain hyvin pieni joukko vanhan järjestelmän pomoja ja niiden kannattajia pidetään siellä erinäisin pakko- ja kasvatuskeinoin kurissa, sikäli kuin he yrittävät laittomilla keinoilla taistella menetetyn valtansa takaisinvoittamisen puolesta. Saksassa siis toteutetaan kansallissosialistista valtionmuotoa jo kansanvaltaisessa mielessä.

Meillä Pohjolassa on kansa aina pitänyt päättävästi kiinni itsehallinto-oikeuksistaan. Sekä Ruotsin kuninkaiden että Venäjän tsaarienkin aikana on meillä kansa ottanut osaa maamme asioiden hoitoon, edustajiensa kautta. On ilman muuta selvää, ettei Suomen kansa, joka ei edes alistunut 180-miljoonan itäisen naapurikansan diktatuuriin, myöskään tulisi alistumaan mihinkään muutamien omien kansalaisten toimeenpanemaan pakkojärjestelmään.

Hiemankin syventyessään todellisen kansallissoialismin ohjelmallisiin perusajatuksiin jokainen järkevä ihminen huomaa, ettei niissä ole kysymyksessä **määräämis**vallan keskittäminen edes niinkään harvalukuisten johtomiesten käsiin, kuin puoluevaltioissa, joissa yksi presidentti, noin kaksitoista ministeriä ja noin setsemän puoluepomoa todellisuudessa määräävät mielensä mukaan niin kauan kun he istuvat paikoillaan; vaan että kansallissosialismi pyrkii kasvattamaan kansalle sen omasta keskuudesta **kansallista johtajakuntaa,** aivan niinkuin maanpuolustuksen johtamista varten kasvatetaan armeijalle pätevää upseerikuntaa, tai niinkuin sivistyksen alalla kasvatetaan pätevää opettajakuntaa.

SKJ:n edustama aito kansallissosialismi, joka rakentuu tälle **elimelliselle kansallisen kasvatuksen periaatteelle,** on ainoa Suomen kansan luonteelle sopiva tie valtiollisen elämämme uudistamiseen. Se ei pyri sulkemaan kansaa pois valtiollisen elämän hoidosta, vaan päin vastoin herättämään kansalaisia entistä **perusteellisempaan** osanottoon siihen, koskapa pätevien johtaja-aineksien kasvattamisesta ei tietenkään pääse yhtä pienellä vaivalla kuin äänestysviivan vetämisestä.

Jotta ei kansa pääsisi huomaamaan, että kansallissosialismi käytännössä voi pukeutua hyvin eri muotoihin — **sellaisiinkin, jotka nykyistä puoluejärjestelmää paremmin pystyvät toteuttamaan kansanvaltaisuuden periaatetta** — käyttävät vanhan järjestelmän pomot »diktatuuri»-sanaa pelottimena. Ne yrittävät tällä tavalla herättää kansassamme **vaistomaista** vastenmielisyyttä SKJ:n aatteita vastaan, sillä ne pelkäävät, että kansa hyväksyisi nämä aatteet, jos se tutustuu niihin. **Elleivät he tätä pelkäisi,** niin he tietysti päin vastoin **kehoittaisivat** kaikkia kansalaisia tutustumaan niihin, jotta kansa ne kerta kaikkiaan hylkäisi.

Totuutta kuitenkaan ei voida kauan pimittää. Suomen kansa tarvitsee jotakin parempaa kuin nykyistä puoluejärjestelmää, **ja se tulee sen löytämään.**

Mitä tietä työmies kulkee?

Suomalainen työmies on tällä hetkellä kolmen tien risteyksessä. Ensimmäinen tie on se, jota pitkin hän on tullut. Sen hän tuntee ja tietää, ettei sieltä ole apua odotettavissa. Siksi hän tuskin lähtee sitä takaisin vaeltamaan. Sitäpaitsi: »Eteenpäin elävän mieli, kuollut taaksekatsokohon», ihminen pyrkii aina eteenpäin ja toivoo aina parempaa. Ja ihminen se on työmieskin. Siksi hänkin tahtoo jotakin uutta, jotakin ratkaisevaa. Varsinaisena jatkona tälle hänen viimeksi kulkemalle tielleen on edelleen sosialidemokratian viitoittama tie. Itse tie tulee yhä kapeammaksi ja kuoppaisemmaksi, mutta kyltit yhä räikeimmiksi ja verisemmiksi Päämääränä häämöittää juutalaisten ja sen kätyreiden verinen proletaari-diktatuuri, joka kyllä antaa kansainvälisen kurjuuden, mutta ei vapautta, työtä eikä leipää. Suomalainen työmies ja koko Suomen kansa sortuisivat epätoivoon, kun tuota vuosikymmenienkään perästä luvattua sosialidemokraattista »hyvinvointia» ei koskaan häämöitäkään. Mutta paluuta ei siltä tieltä ole. Se on kadotuksen tie.

Tältä tieltä oikeaan on IKL:n rahakapitalistien ja vapaamuurarien viitoittama lavealta ja hyvältä näyttävä, mutta todellisuudessa kuoppainen ja kaikenlaisten hirviöitten reunustama tie. Orjuuden kahleet kalisevat siellä. Myös hirsipuut koristavat sen näköaloja, vaikkei niitä olekaan niin tiheässä kuin marxilaisten teiden ympärillä. Mutta juutalaisuuden leima on täälläkin. Äärimmäistä ylellisyyttä graucherimaisine irstailuineen ja äärimmiästä kurjuutta vierekkäin. Tuon kurjaliston muodostavat työväestö ja tuon ylimystön rahaporhot, vientiherrat, pankkiherrat, vapaamuurarit ja juutalaiset. Palaamme heti pois tuolta tieltä ennen kuin se on liian myöhäistä, sillä sydäntämme alkaa kouristaa Suomen kansan kohtalon johdosta, että se joutuisi sille tielle, joka on kiirastulen tie.

Jälellä on vielä yksi tie. Ke näyttää hyvältä, mutta sumu estää näkeuästä kauemmaksi. Se on kansallissosialistisen maailmankatsomuksen viitoittama, suomalaisen kulttuurin ja kukoistuksen reunustama valtamaantie. Lähdemme kulkemaan sitä ja ihmettelemme, ettemme jo aikaisemmin ole sille tielle joutuneet ja siten säästyneet monista syvistä tuskista ja katkerista elämyksistä. Kuljettuamme jonkun matkaa sumu häipyy ja hakaristiaurinko luo kirkasta valoaan kauniin ja ihanan maiseman yli. Ja nuo ihmiset, kaikki niin onnellisen ja hyvinvoivan näköisiä ja niin ahkeria kuin muurahaiset töissään. Kurjuutta ei näy missään, ainoastaan hyvinvointia, loistatavaa hyvinvointia, näkyy kaikkialla, minne vain katsommekin. Olemme onnellinen päästyämme vihdoinkin suomalaiseen paratiisiin. Juutalaista ja hänen kätyrejään ei näy enää missään. Ajašta, jolloin kansainväliset raha- ja marxilaisjuutalaiset myrkyttivät Suomen kansan elämän, ovat muistoina vain korkokuvat suuressa vapaudenpatsaassa. Lankeamme maahan ja kiitämme Jumalaa Suomen kansan pelastuksesta.

Suomen kansalainen, työmies, valitse tiesi!

Profeetta.

> **PERUSAJATUS 4.**
>
> **Valtakunnan ehdottomana velvollisuutena on huolehtia Suomen kansalaisten toimeentulomahdollisuuksien turvaamisesta ja näitten jatkuvasta kehittämisestä terveiden kehityslakien pohjalla. Työttömyys ja sen aiheuttama hätä eivät saa esiintyä maassa, jolla on suunnattomat edellytykset hyvinvointiin.**

Isänmaallisen kansanliikkeen . . .

(Jatk. siv. 1.)

Lentolehdessä kehoitetaan Suomen työväkeä **liittymään** IKL:seen rakentamaan uutta Suomea. Mutta ei juuri selosteta **kuinka** tämä rakennustyö olisi suoritettava, eikä, minkälainen osuus Suomen työväellä siinä tulee olla. Luvataan vaan, että hyvä tulee ja kaikki saavat leipää, kunhan vaan juuri IKL:een johtoon alistutaan. Tarjotaan porsasta säkissä ostettavaksi. Kehoitetaan uskomaan, että IKL:een johdolla on jo valmiina patenttilääkkeet, pulloissa, kauneine etiketteineen: »yhteishyvä», »uusi maailmankatsomus», j.n.e. Näyttää siltä, ettei IKL taistelussaan »puoluejärjestelmää vastaan» ole vielä pystynyt itse vapautumaan puoluejärjestelmän hengestä ja menettelytavoista, vaan että se Dollfussin tapaan käyttää nyt »muodissa olevia» uuden aatteen nimityksiä iskulauseiksi valtataistelussaan vanhempia puolueita vastaan. Näyttääpä siltäkin, ettei IKL ole pystynyt itse avaamaan noiden pullojen korkkeja ja tutustumaan niiden sisältöön.

Suomen Kansan Järjestö on puolestaan sitä mieltä, että uusien pullojen sisältö olisi **valmistettava Suomen kansan myötävaikutuksella,** joskin tällöin voidaan käyttää hyväksemme eräitä muualla kehitettyjä reseptejä, sikäli kuin ne ovat meidän kansamme luonteeseen ja maamme olosuhteisiin sovellutettavissa. **Tähän työhön** kutsuu Suomen Kansan Järjestö Suomen työväkeä, eikä kehoita sitä ryhtymään vain »kannattajiksi».

Uskomme IKL:n riveissä olevan hyvin monta rehellistä kansalaista, jotka innokkaasti tahtovat työskennellä uuden Suomen puolesta. Toivomme heidän vapautuvan puoluejärjestelmän hengestä ja menettelytavoista ennenkuin he yrittävät Suomen työväkeä niistä vapauttaa, sekä niin perinpohjaisesti perehtyvän uuden maailmankatsomuksen olemukseen, että he pystyvät sitä työväelle selostamaan sekä saattamaan se omaksumaan sen **ymmärtämyksen ja vakaumuksen tietä.** Se on kovaa työtä vaativa tie, mutta ainoa, joka vie tyydyttävään päämäärään. Oikotiet johtavat uuden aatteen taistelijat rahavallan ansoihin — tuon rahavallan, jota vastaan IKL vain sivumennen mainitsee myös muka taistelevansa — koska ilman tuota syöttiä kala ei taida tarttua? Kaikki kortit pöydälle!

Marx — Lenin — Stalin . . .

(Jatk. siv. 1)

kää sortajanne, ottakaa heidän omaisuutensa ja valtansa käsiinne, ja hallitkaa itse heidän asemestaan.» Tämä tähtää:

1) Sorrettujen eristämiseen toisistaan, eri maiden sisäpuolella, koska on selvää, ettei voida saada esimerkiksi pienviljelijöitä harrastamaan kansainvälisyyttä, eikä sivistynyttä köyhälistöä ryhmänä ihailemaan vähemmän sivistyneiden aineksien diktatuuria.

2) Intohimojen lietsomiseen, vetoamalla sorrettujen kostonhaluun ja riittävää koulutusta vailla olevien aineksien vallanhimoon, jotta vaistot eikä kylmä järki olisi ohjaamassa työväenjoukkojen vapaustaistelua.

3) Maltillisten ja hyvää tahtovien aineksien syrjäyttämiseen työväenliikkeen johdosta, jotta, vallankaappauksen jossain maassa onnistuttua, häikäilemättömimmät ainekset pääsisivät asioiden johtoon käsiksi, koska **itse työväenluokan keskuudesta** ei ole vielä kasvatettu tarpeellinen määrä riittävän päteviä johtajia.

*

Tämä harhaanjohtamistemppu onkin hyvin onnistunut. Miltei kaikissa maissa ovat varsinkin juutalaiset ainekset soluttautuneet työväenliikettä johtamaan, erikoisen runsaasti Venäjällä, vallankaappauksen jälkeen, jossa tsaarinajan sortovalta oli siinä määrin ehkäissyt työväenluokan sivistyspyrkimyksiä, ettei sen keskuudessa juuri löytynyt yhtään pätevià johtaja-aineksia. Niinpä yli 80 % nykyisen Neuvostolan johtomiehistä onkin juutalaisia, joista suurin osa toimii venäläisillä valenimillä, todellisen asantilan pimittämiseksi.

*

Lenin työskenteli Genevessä vuosikymmenien aikana Venäjän soluttamiseksi ja vallankumousta valmisteltavaksi. Hän oli Marxin opin innokas tutkija ja seuraaja, ja hän eli maanpaossa juutalaismarxilaisten ympäröimänä, ja ainakin alkuvuosina niiden opastamanakin.

Vallankaappaus onnistui hänelle lopulta, ja nyt piti hänen ryhtymän **hallitsemaan.** Tähän tehtävään nähden ei Marx kuitenkaan ollut teoksessaan antanut neuvoja, jotka olisivat olleet läheskään niin seikkaperäiset ja pätevät, kuin **hänen selostukset vanhan järjestelmän** puutteellisuuksista. Tarmokkaana ja älykkäänä miehenä, jota hänen seuraajansa sokeasti seurasivat, ryhtyi Lenin siis **kokeilemaan.** Ensin hän yritti heti toteuttaa puhtaasti kommunistisia periaatteita, mutta tämä kokeilu sai hyvin nopeasti aikaan sellaisen kurjuuden, että hänen piti muuttaa taktiikkansa. Melkein yksin koko puolueensa johtoa vastaan hän pani väliaikaisena toimenpiteenä aikaan niin sanotun »Nep»-politiikan, myöntäen melko paljon jalansijaa yksityisyritteliäisyydelle. Tällöin tilanne pian melkoisesti helpoittui. On vaikeata arvioida mihin suuntaan Leninin politiikka olisi kehittynyt, jos hän olisi jäänyt elämään. Itse asiassahan hän kuoli pian sen jälkeen, kun hän oli tähän väliaikaiseen politiikkaan ryhtynyt.

*

Hänen seuraajaksi tuli Stalin — kokenut taktikko ja tarmokas toimeenpanija, mutta ei sellainen syvä ajattelija ja itsenäinen luonne kuin Lenin, jota hän ihaili ehdottomana mestarinaan. Lenin jätti jälkeensä kootut teoksensa, jotka päättyvät tuohon väliaikaiseen »Nep»-politiikkaan, ja nämä teokset oppaanaan Stalin nyt hallitsee Venäjää. Koska »Nep» oli aiottu väliaikaiseksi, oli se siis jonkun ajan perästä lopetettava, ja niin tehtiinkin, seurauksella, että syntyi verrattain vilkas kosketus ulkomaiden kanssa ja ulkomaiden »spesialistien» maahankutsuminen 5-vuotissuunnitelman teknilliseksi toteuttamiseksi jossain määrin oli omiaan lieventämään kurjistumista.

*

Eräs huhu kertoo, että Lenin — aivan niinkuin aikoinaan Saksassa Martti Luther — olisi vähän ennen kuolemaansa saanut silmänsä auki näkemään missä määrin hän oli joutunut olemaan juutalaisten valtaanpyrkimyksien välikappaleena — noiden juutalaisten, joita hän itse oli pitänyt vain välikappaleina hänen omassa taistelussaan — ja että hän olisi epätoivossa kuolinvuoteellaan huomauttanut tästä muille ja kehoittanut heitä tässä suhteessa pelastamaan Venäjää. Tosiasia on joka tapauksessa, että Stalin, joka kaikissa suhteissa piti itseään Leninin oppilaana ja hänen käskynsä toimeenpanijana, heti valtaan astuttuaan ryhtyi ahdistamaan juutalaisia kommissaareja pois korkeimmista johtopaikoista, (kuten Trotskia, Bronsteinia, Sinojeffia, Appalbeumia, Radekia, Sobelsonia y.m.) jättäen vanhan venäläisen talonpojan, Kalininin edelleenkin Neuvostolan presidentin paikalle.

Tehtaita on paljon rakennettu Venäjällä, mutta niiden tuotantokyky on heikko siihen verrattuna, mikä on uhrattu niiden pystyttämiseen. Ja siihen on tarkoin käytetty kaikki kansan vielä jälellä olevat varat. Pyrkimykset käytännössä toteuttaa Marxin harhaoppeja ovat tappaneet venäläisten työhalun ja yrittelijähengen, eikä työväen elintasoa ole voitu ylläpitää edes sillä alhaisella tasolla, millä se oli tsaarivallan aikana. Nälkä ja kurjuus vallitsevat kaikkialla, paitsi juutalsaiskomissaarien ja niiden suojelujoukkojen — GPU-joukkojen — rajoitetussa piirissä. Sivistyselämä on painettu alas aivan alkeelliselle tasolle. Venäjän kohtalo on meille vain varoittava esimerkki ja kehoitus etsiä työväenongelman ratkaisua Marxin harhaoppia pätevämmältä taholta.

> **PERUSAJATUS 5.**
>
> 
>
> **Jokainen kansalainen on velvollinen voimiensa mukaan tekemään henkistä tai ruumiillista työtä, yhteishyvä aina ylimpänä ohjeena.**

S. K. J. Torvisoittokunnan

Kahvikonsertti

sunnuntaina t.k. 11 p. klo 14 Kerhohuoneustolla E. Makasiinink. 6:ssa. Kutsukortteja saa Piiristä ja puh. 39 793, 33 156.

S.K.J:n OMPELUSEURA

järjestää ILLANVIETON 10.3.—34 klo 20 jäsenilleen sekä heidän tuttavilleen.

OHJELMA runsas, siitä mainittakoon: Puhe: maist. *Raikas*, näytelmäkappale: *"Hän sai tyttärensä"* sekä häätanssi *"Purppuri"*, kertoelma y.m. S.K.J:n jäsenet tuttavineen, saapukaa joukolla!

ILLANVIETTO

sunnuntaina 11 p. t.k. klo 20.

Ilta tulee olemaan hauska.

Siitä vastaa S.K.J. Torvisoittokunta omalla orkesterillaan.

Tervetuloa!

Kutsukortteja saa järjestön jäseniltä sekä Piiristä.

Maukasta kahvia ja virvokkeita.

Tarjoilu 10—22

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN kerhohuoneissa

Helsinki. E. Makasiinink. 6. 3 kerros. *TERVETULOA!*

Kuka on suomalainen kansallissosialisti?

Suomalainen kansallissosialisti on se, joka tahtoo:

1) suomalais-kansallisen valtion, jossa suomalaisen rodun ja kulttuurin elinmahdollisuudet ja huolto ovat asetetut ensitilalle,

2) että yhteiskunnalliset epäkohdat voimakkain ottein poistetaan ja paremmat olosuhteet heti luodaan.

Siinä on lyhyesti sanottu se tahtomus, joka tekee suomalaisesta suomalaisen kansallissosialistin. Suomessa niinkuin muuallakin on tahallisesti levitetty kansallissosialismista ja sen ajajista kansallissosialisteista vääriä tietoja. Niinpä muutamat valtiososialistit ovat runsaasti levitelleet ajatusta, että kansallissosialistit tahtovat laajaa valtiollistuttamista eli kansallistuttamista y.m. Se on kaikki valheellista. Kansallissosialismin ainoana horjumattomana päämääränä on kansakokonaisuuden edun asettaminen kaikkien yksityis- ja ryhmäetujen edelle. Siinä onkin lyhyesti ja ytimekkäästi sanottu kansallissosialismin sosiaalisuus.

Kansallissosialisti taistelee kansallisella pohjalla koko kansamme yhteishyvän puolesta. Mitä keinoja käytetään yhteishyvän saavuttamiseksi on kansallissosialististen johtajien asia, pääasia on, että yhteishyvä saavutetaan ja pian. Mitä juuri yhteiskunnallistuttamista koskee, niin ovat kaikki johtavat kansallissosialistit periaatteellisesti sitä vastaan ja samalla myös yksityisyritteliäisyyden innokkaita kannattajia. Johtavat kansallissosialistit pitävät kansallistuttamista useimmilla aloilla enemmän vahingollisena kuin hyödyllisenä keinona kansakokonaisuuden edun ajamisessa, mutta pitävät korvaamattoman tärkeänä esim. rahajärjestelmän uusimista.

On myös periaatteellisesti väärin ja valheellista nimittää sosialidemokraattia eli yleensä marxilaista sosialistiksi, sillä hän ei ole mikään kansakokonaisuuden edun ajaja, vaan yksinomaan luokkaedun ajaja. Se, että marxilaiset ovat vuosikymmeniä käyttäneet sosialisti-nimitystä peittääkseen kansalta todelliset juutalaiset tarkoitusperänsä ja sokeat sekä saamattomat porvarit ovat sen vastaansanomatta hyväksyneet, ei estä meitä kansallissosialisteja tuomasta totuutta esille.

Jokainen suomalainen, joka taistelee kokonaisuudenedun mukaisen suomalaisen kansanvaltion luomisen puolesta, on kansallissosialisti ja tervetullut SKJ:öön.

E. U.

Venäjän neuvostohelvetti — juutalaisten luomus.

Vakavasti ajattelevalle ihmiselle tulee Venäjän bolsheviikkivallankumous aina ja ikuisesti osoittautumaan verisimmäksi häpeäpilkuksi maailmanhistoriassa. Kuuluisan neuvostoryssäläisen tshekan voidaan hyvällä syyllä katsoa olevan häpeällisin murhaajakopla, mitä maailmanhistoria tuntee. Verisimmätkin Tiberiuksen ja Neron kristittyihin kohdistamat vainot tai Torquemadan (joka sivumennen sanoen oli juutalainen) inkvisitiokidutukset tulevat näet ainiaaksi jäämään pikkuseikoiksi tshekan toimeenpanemien joukkoteurastusten rinnalla sinä ajan kohtana, jolloin kristinusko ja kansan parhaimmisto Venäjällä murskattiin.

Eräässä tshekan Lubiankassa sijaitsevan tilastollisen toimiston asiakirjassa on joukko mielenkiintoisia tietoja vuosina 1921—1922 surmatuista eli kuten sanotaan ›expedioiduista› ihmisistä. Tapettujen luettelosta käy selville lukumäärä ja ammatti:

28 piispaa, 1,215 professoria, 8,800 lääkäriä, 54,850 upseeria, 260,000 sotamiestä, 10,500 poliisia, 12,900 virkamiestä, 355,250 asianajajaa, sanomalehtimiestä y.m.s. ja 815,006 talonpoikaa. Tämä tsekan omien tietojen mukaan. Pariisissa ilmestyvä emigranttilehti arvioi tsekan v:n 1926 kesäkuuhun mennessä surmaamien henkilöiden lukumäärän yli seitsemäksi miljoonaksi miehiä, naisia ja lapsia. Yksistään Krimillä tapettiin, juutalaisen Bela Kunin toimiessa ›teurastuspäällikkönä›, yli 70,000 ihmistä. Koko maailma kauhistui kun kaksi juutalaisanarkistia, Sacco ja Wanzetti tuomittiin kuolemaan Ameriikassa ja koko maailman työläiset nousivat kiihkoon ja järjestivät vastalausekokouksia, mutta kun 8,000,000 viatonta ihmistä surmataan Venäjällä, silloin vaietaan kädet ristissä. Miksi?

Kirjassaan ›Ein Meer von Blut› (›Meri, joka lainehtii verta›), kuvaa müncheniläinen tohtori Gregor (1926) tsekan kidutusmenetelmiä seuraavasti: ›Se mistä Octave Mirabeau puhuu teoksessaan ›Kvalens trädgårg› (›Tuskien puutarha›), on nykypäivien Venäjällä muuttunut kauhistuttavaksi todellisuudeksi. Mainittakoon muutamia esimerkkejä kidutustavoista. Kukkaruukku sidottiin uhrin vyötäisiin avopuoli ihoa vasten. Tähän ruukkuun oli suljettu nälkiintynyt rotta. Astian pohjassa olevan reiän kautta kiusattiin rottaa hehkuvalla teräslangalla, kunnes se alkoi kaivautua ihmisen sisuksiin. Kun valkoisia upseereita vangittiin, lyötiin olkaimet nauloilla olkapäihin kiinni, leikattiin nahansuikaleita rinnasta j.n.e. Pappeja raastettiin kirkkoihinsa ja vihittiin härkiin tai sikoihin sekä ristiinnaulattiin senjälkeen Herran huoneessa. Voroneshin piispa keitettiin elävältä suuressa kattilassa ja munkit pakotettiin revolveri ohimolla juomaan näin aikaansaatu liemi. Amiraali Wiréniltä hakattiin Kronstadtissa molemmat kädet pois ja kuljetettiin sitten pitkin katuja, kunnes hänet vihdoin armosta tapettiin. Eläviä ihmisiä suljettiin suuriin laatikkoihin, jotka olivat osaksi täytetyt puolimädänneillä ruumiilla j.n.e. loppumattomiin.›

Yleensä kuitenkin juutalaisten omistama ja hallitsema maailman sanomalehdistö vaikenee entisten kommunistien paljastuksista.

Meistä pohjoismaalaisista tuntuvat kuvaukset Venäjän vallankumouksen hirmuteoista aivan käsittämättömiltä. Me emme voi niitä ymmärtää. Jos arjalaisen on pakko surmata ihminen, suorittaa hän teon niin nopeasti kuin mahdollista. Hän ei saattaisi ajatellakaan kiduttaa vihollistaan kuoliaaksi. Mutta eivätpä tsekan miehet olleetkaan yleensä edes ryssiä.

›Etelä-Venäjän kaupunkien teurastusvajoista ja kellareista löydetyistä asiakirjoista, tsekan vankeina olleiden, mutta pakenemaan onnistuneiden henkilöiden lausunnoista ja lopuksi vapaaehtoisen armeijan kuulusteluttamilta tsekapyöveleiltä saaduista tunnustuksista käy eittämättömästi selville, että noin 50 % tsekan miehistä oli juutalaisia, joiden kansallisuus ilmeni jo heidän nimistään, 25 % valenimillä varustettuja juutalaisia, 15 % kiinalaisia, latvialaisia ja mustalaisia ja vain 10 % ryssiä. Tsekisteistä oli naisia 20 %, jotka, lukuunottamatta muutamia latviattaria, kaikki olivat juutalaisia.› (›Bolshevismin verihumala›, Larsch, Würtenberg 1925, sivu 45).

On mahdotonta kirjoittaa vallankumouksista ja samalla olla kirjoittamatta juutalaisesta rodusta. Historia todistaa sen ja juutalaiset myöntävät itse, että he ovat järjestäneet miltei kaikki viimeisten sadan vuoden kuluessa sattuneet sodat ja vallankumoukset. ›Me juutalaiset olemme yhä olemassa emmekä vielä ole sanoneet viimeistä sanaamme emme toteuttaneet viimeistä suunnittelemaamme tekoa, viimeinen vallankumouksemme ei vielä ole puhjennut... Me olemme vain maailman viettelijöitä, murhapolttajia ja pyöveleitä.› (Oscar Levy, Lontoossa asuva juutalainen tohtori).

Tämän johdosta voidaan väittää, ettei ole todistettu minkään juutalaisyhtymän suorittaneen vallankumousta, vaan lienevät suorittajat olleet tavallisia Venäjän alamaisia. Tähän vastaamme: eivät suurimmat vallankumouksen tekijät olleet Venäjän alamaisia, heitä oli yli koko Euroopan ja sen ulkopuolellakin.

Ellei Venäjän bolsheviikkijuutalaisilla ollut mitään yhteyttä Talmudiin, miksi antoivat he juuri juutalaisten synagogien jäädä hävittämättä ja kaikkien rabbiinien kulkea vapaina, kun samanaikaisesti kristilliset kirkot tuhottiin tai muutettiin tanssisaleiksi ja elokuvateattereiksi.

Suur neuvostopää Lenin määräsi heprean koulujen opetusaineeksi ja korotti juutalaisten sabatin pyhä- ja lepopäiväksi. Eikö tämä osoita olevan yhteyttä juutalaisuskonnon ja bolshevismin välillä?

Juutalaisten uskonnon peruskirja ›Talmud› käsittää 12 vankkaa nidettä. Jotta voitaisiin tästä pohjattomasta kuilusta erottaa voimsasaoleva oikeus, laati Saphetista kotoisin oleva rabbiini Josef Karo yhteenvedon Talmudin tärkeimmistä määräyksistä. Tämä yhteenveto sai nimen ›Schulkan aruch›, joka merkitsee ›Katettu pöytä›. Ensimmäinen painos ilmestyi 1565. Tämän kirjan tunnustavat kaikki aitojuutalaiset rabbiinit ja seurakunnat vielä tänä päivänä kaikkia juutalaisia sitovaksi lakikokoelmaksi.

Seitsemännessä sionistikongressissa, joka pidettiin Baselissa 1903, kertoi ›suuri› juutalainen runoilija Max Nordau tulisessa puheessaan maailmansodasta, joka on tuleva: ›Ja rauhankonferenssissa sodan jälkeen on Suur-Britannia antava juutalaisille jälleen Palestiinan.› Aivan kuten sitten tosiaan tapahtuikin. Tässä yhteydessä on aihetta mainita tragikoomillisesta Versaillesin kongressista, jossa tilapäinen maailmanrauha päätettiin. Kongressin osanottajat olivat pääasiassa juutalaisia. Todistuksen tästä aivan päättömästä hallitusilveilystä tarjoaa meille m.m. se tosiasia, että **kolme lihallista Warburg-veljestä kohtaavat toisensa valtuutettuina: yksi edustaa Ranskaa, toinen Saksaa ja kolmas Amerikkaa.** Todellakin ovat Euroopan kansat sokeita sietäessään moista jättiläisbluffia. Kun kauhistuttava sota lopultakin päättyi miljoonien nuorten miesten saatua surmansa ja koko maailman kärsittyä kaiken puutetta, silloin päättää rauhasta› omaisuuskansa› tekojensa mukaisesti — ja vieläpä pääasiassa sen yksi perhe.

Maailmanvallankumous uhkaa, kaikki osoittaa sitä. Jännitys, joka rasittaa koko maanpiiriä on sietämätön. Koska se on laukeava? Juutalainen on kansainvälinen. Juutalaisen isänmaa on juutalaisuus, juutalaiset. Hän ei koskaan sulaudu toisiin kansoihin, siihen hänellä ei ole oikeutta muka Mooseksen lainkaan perusteella (2 Moos. 34: 12—13). Sanotaan, etteivät vanhat lait enää voi sitoa. Mutta ›korkea-arvoiset› rabbiinit vakuuttavat yhä uudelleen, että vanhoja lakeja ei saa järkyttää. Niin vakuutti myös Ruotsin ylirabbiini tohtori Ehrenpreis eräässä esitelmässään 13. 2 1928. Muistettaneen, että aivan ulkonaisia tapoja, kuten shektausta, sabatin viettoa ja ympärileikkausta, noudatetaan vieläkin yhtä tarkoin kuin 3,000 vuotta sitten.

The Britonsin presidentti H. H. Beamis, teoksen ›Jews Who is Who› kirjoittaja, sanoo: ›Olen valmis todistamaan, että bolshevismi, vieraiden pörssien rikolliset manipulatiot ja nykyisin vallitseva yleinen levottomuus maailmassa voidaan koota kahteen sanaan: ›Juutalainen finanssi›. (›Salainen maailmanvallankumous›, sivu 33.)

Ei niinollen ole merkillistä, että juutalaisten huomattavin historioitsija Graez, Breslau, lausuu: ›Vallankumous on juutalaisten tähti.›

Jos silmäilemme neuvostovenäläisiä karttoja, ulottuu bolshevismin valta aina Himalajan rinteille asti, ja kuumeisesti työskennellään Kiinan muuttamiseksi neuvostovaltioksi. Bolshevismi ei rajoitu yksin Venäjänmaahan, me näemme sen synkän hahmon kansaamme ja sen sivistystä uhkaavana kohoavan itärajamme takana, mutta se luikertelee salakavalasti myös täällä keskuudessamme. Kun aika on täytetty, tulee se hyökkäämään kimppuumme. Ellei välittömiin suojatoimenpiteisiin ryhdytä, eivät Länsi-Euroopan degeneroidut ja hajalle johdetut kansat voi puolustautua, vaan kuten Nietsche teoksessaan ›Päivänsarastus› lausuu: ›kypsän hedelmän lailla putoavat juutalaisten käsiin›.

Meidän on yhdyttävä, henkisen ja ruumiillisen työn tekijäin on liittouduttava ja heitettävä niskoiltamme saaliinhimoiset aasalaiset rosvo-paimentolaiset, jotka ovat tunkeutuneet tännekin ja nousseet ottamaan isäntävallan maassamme, jonka esi-isämme ovat raivanneet itselleen ja jälkeentuleville. Juutalainen ei ole rakentanut kaupunkejamme ja talojamme, hän ei kynnä eikä kylvä, hän ei työskentele metsätöissä eikä tehtaissa, mutta kuitenkin omistaa paljon ja kontrolloi kaikkea. Tämän väitteemme todistamiseksi viittaamme ulkomaisiin lainoihimme, kultaklausuliin ja maan joutumiseen pois talonpojilta pankeille, joiden omaisuus helposti voi huomenna olla juutalaisten.

Meidän on herättävä valheellisten sosialististen ja vapaamuurarillisten korulauseiden ja iskusanojen huumauksesta, meidän on yhdistettävä taisteluun koko pohjoismainen rotu synkkiä, pimeydessä työskenteleviä voimia vastaan, jotka kaikilla henkisillä ja aineellisilla aloilla, käyttäen naamioinaan kaikkia tarkoitukseen soveltuvia poliittisen ja yhteiskunnallisen elämän muotoja, häikäilemättä pyrkivät aikaansaamaan kulttuurikansojen tuhon. Ellemme herää ja yhdy taistelurintamaan tuollaisia tuholaisia vastaan, olemme auttamattomasti hukassa.

R.

Edellä ›Tapparamiehen› julkaisemaan kuvaukseen ei meillä ole muuta lisättävää kuin, että tämän puolesta niin monen monta kertaa meidän ›Sos. demo› on asettunut isällisesti puolustusrintamaan asettaen kommunistis-juutalaisen neuvostojärjestelmän kauniiksi marttyyritaisteluksi. Ei ole ›Sosdemon› palstoilla nähty juuri koskaan kommunistisen neuvostojärjestelmän verisiä teurastustodistuksia, jotavastoin 10 vuotta takaperin se sivukaupalla kertoi mustan fascistisen Italian tyranniudesta ja nyt kirjoittaa Hitlerin Saksassa harjoittavan suurinta diktatuuria, mitä maa päällään voi kantaa. Ja totuus on kuitenkin, että fascistinen Italia on tällä kertaa Euroopan rauhallisin maa, maa, jossa kaikki on kunnossa ja johon ei demokraatillakaan ole paljon muuta sanottavaa kuin, että se on maa, joka on paljon edellä Neuvosto-Venäjää, vaikka toiminta on ollut samanaikaista. Saksa kykeni näyttämään, että se voi erota kansainliitosta, panna yli 2 milj. kansalaista työttömyysarmeijasta tuottavaan työhön y.m.

Nämä ovat asioita, joita on tarkastettava, kun tahtoo olla puoluemies ja samalla kansallisen Suomen kansalainen. Lukija, tarkasta oma kantasi tässä asiassa.

LEIPOMOLIIKE, VILJA

Kysykää niiltä jotka ovat käyttäneet VILJA kotileipomon tuotteita, kestävätkö ne kilpailun. Tehtaankatu 16. Puh. 23 353.

Juntan päältä . . .

(Jatk. siv. 1)

se on turhaa ja toisekseen meitä pian voitaisi syyttää suurten lehtien apinoimisesta. Emme halua apinoida, mutta kylläkin paljastamme toisten apinoimiset ja nyt otamme Elannon ensiksi käsiteltäväksi.

Elanto nimittäin on laskenut ruokaloissaan markkinoille viikon erikoisateriat — kansalaisten nälän tyydyttämiseksi — oikein aikataulun mukaan. Tämä on tullut ensin käytäntöön Berlinissä. Kas tällä tavoin kirjoittaa Elantolehti tämän vuoden toisessa numerossa 31/1 —34.

Uutuus syömisessä: Vatsan viikkoaikaktaulu, Berlinin Aschingerin malliin viikon ruokalista esillä ja voidaan pistää taskuun. Ensi kerran Helsingissä voidaan ruokalassa syödä suunnitelmallisesti.› Mikäli Elanto-lehti reklamoi, on tämän suunnitelmallisen syömisen ohella — ›pidetty silmällä kahta pääseikkaa› — nimittäin ›että ruokailijat näitä aterioita käyttämällä saavat viikottaisen järjestelmällisen terveyden ja vaihtelevaisuuden kannalta riittävän ruokavalion ilman, että heidän tarvitsee itse erikoisesti pitää silmällä aterian kokoonpanoa‹, ja toiseksi: — ‹että erikoisateriat tulevat halvoiksi‹.

Huom.! Mitenkähän tuon kanssa nyt oikein lienee. Tokkohan sitä kuluttaja — ruokalakundi — on saanut ennenkään pitää silmällä ateriansa kokoonpanoa, vaan on saanut tyytyä siihen mitä ruokalan annoslistalla on lueteltu. Eikä se halpuuskaan tunnu oikein paikkansapitävältä, sillä samassa kirjoituksessa, mutta vähän jälempänä — huomautetaan: ›Kenen kannattaa maksaa enemmän, hän voi täydentää ateriaansa isosta listasta.‹ Siinä sitä ollaan. Jos sinun, hyvä kuluttaja kannattaa maksaa enempi, niin maksa pois, ellet halua kuolla nälkään; mutta Elannon ei kannata isontaa aikataulu-aterioita muuten paitsi hintoja kohottamalla. Ruokahalu kasvaa syödesä sanotaan ja siksipä erikoisateriat ‹muodostuvatkin pääasiassa iskuruokalajeiksi, joiden massatuotanto juuri tekee mahdolliseksi halvat hinnat›, mene ja tiedä.

Mutta ei näytä Elanto vielä itsekään uskovan menestykseen tällä alalla koska lopussa ilmenee pieni takaportti: ›Tämä on koe kansanruokalain kehittämiseksi eteenpäin. Yritys tuntuu kaikin puolin oikealta ja järkevältä, mutta yleisö ratkaisee sen lopullisen kohtalon.

Siinä sitä taas ollaan. Yleisö sen sitten tuomitsee, aikain kuluessa. Eihän tässäkään mitään pahaa olisi, ellei se olisi mitä suurinta huijausta ja sitä paljon puhuttua — apinoimista. Ensiksikin berliniläisen ruokalan aikataulun mukaan saa ravintolassa syödä vatsansa täyteen, tarvitsematta enään — vaikka olisi suursyömäri — täydentää itseään "isostalistasta" ja hinta on kohtuullinen. Vaikka emme me tahdo moittia apinoimisesta, mutta kun meitä aina moititaan milloin mistäkin apinoimisesta, niin osoitamme vain että toisetkin matkivat ja se sama on tietenkin kulkeutunut meille perintönä vanhoilta lahoavilta puolueilta. Me sentään syömme vielä vanhan tavan mukaan vatsamme täyteen, jos on mistä syödä, mutta ellei ole, niin ollaan ilman, se on vanha suomalainen tapa. Vai lieneekö sekin esi-isien matkimista? Tuskinpa vain — —

Kyllä me sentään olemme yksityisyritteliäisyyden ja yhteiskunnallista talouselämää tervehdyttävän vapaan kilpailun kannalla; ja varmasti sitä kannattaa suurin osa Suomen kansaa. Kuten yllä viitattiin Elanto-lehden omiin sanoihin, kansa sanoo aikanaan tuomionsa Tannerilaisille y.m. suurhuijareille, jotka keinottelevat työläisten työllä, — mutta aikansa kutakin. Parhainkin kärsivällisyys alkaa viimein loppumaan ja silloinhan leikki on kaukana, kun työmies "herää" näkemään kurjuutensa ja karistaa pois harteiltaan kaikenlaiset loiseläjät, niin kuin russakat uunin päältä.

Se on kyllä toinen asia, millä tavoin nämät loiset karistetaan alas, mutta luullakseni ei siinä varsin lempeitä olla, mutta aika senkin näyttää: "ei milloinkaan se unelmaksi jää, kun totuus edessä häämöittää". —

Joka tapauksessa Suomen kansalla on sitkeä taistelu edessään, jos se todella tahtoo päästä eroon kaikista kansan pettuttajista ja huijareista; ja ainoa, joka todella Suomen kansaa turvaa tässä taistelussa on **Suomen Kansan Järjestö.** S.K.J. todella taistelee koko kansan puolesta ja Uuden Suomen luomiseksi kutsuu kaikki taisteluriveihinsä.

Juntta-Jehu.

Ostkaa SKJ:n arpajaisten arpoja!

"Hakkapeliitta" ja hakaristiaate . . .

(Jatk. siv. 1)

van aivan toisin kuin, mitä ›Valkoinen neekeri› ymmärtää, vaikka eivät uskalla sitä edes itselleen julkisesti tunnustaa.

Kirjoituksessa ihmetellään, että Itävallan kansallissosialistit pysyivät maan veritapahtumista syrjässä. Tämä ihmettely panee väkistenkin kysymään, mahtaakohan arvoisa kirjoittaja edes vähänkään ymmärtää, kenen asianajajia Itävallassa taistelevat puolet olivat ja siitä kai johtuu hänen outo ihmettelynsä. Hakkapeliitan kirjoittaja kyllä oivaltaa, että sosialidemokraatit Itävallassa olivat marxilaisten ja Moskovan asioilla, että he pettivät joukkojaan sekä uskottelivat, että nämä taistelivat oikean asian puolesta, kunnes asian koko onttous työväelle sen sortuessa paljastui. Dollfuss Starhembergin kanssa, taisteli taas ennen kaikkea Parisin juutalaisten ja kansainvälisen rahavallan ja toisaalta taas jesuiittajärjestön edustajana, näitten pyrkimysten puolesta. Tässä kahden juutalais-kansainvälis-haarautuman yhteenotossa se ryhmä, joka näki nuo kaksi itsekästä puolta, jotka kumpikaan eivät välittäneet kansan hyvästä, taistelemassa vallasta ja tunsi niitten ajavan kansalle aivan vierasta politiikkaa, pysyi luonnollisesti syrjässä, odottaen tilanteen kehitystä ja varaten voimansa Itävallan kansan todelliseen palvelukseen.

Hakaristiaate on jo saanut tarpeekseen liberalismin kukkasista, se näkee jo, millä tiellä kansakunnan elämä ja todellinen onni on löydettävissä.

Ei yksipuolinen, itsekäs valkoinen enemmän kuin samallainen punanenkaan aate voi kansakuntia pelastaa, ne ovat ymmärrettävästi kyllä, kuten kirjoittajakin väittää, sovittamattomia. Ne ovat sokeita, ne näkevät omassa omahyväisyydessään vain vastapuolen heikkoudet, ne koettavat kumpikin parantaa olojaan toisten kustannuksella. Ne ovat molemmat niitten välillä olevan ammottavan juovan suurentajia, Ne eivät näe syitä nykyiseen sekasortoon, puutteeseen ja kurjuuteen eikö siis heillä ole mitään mahdollisuuttakaan tilanteen parantamiseen.

Hakaristiaate tarvitsee tosiaankin, kuten kirjoittajakin sanoo, uuden arvioinnin, mutta sen tulee käydä vallan toiseen suuntaan, kuin kirjoittaja arvelee s.o. hakaristiaatteen oikeaan ymmärtämiseen. Se on aate, joka ei tunne ›punaista eikä valkoista maailmankatsomusta›, se ei tahdo jakaa kansakuntaa toisiaan vihaaviin ryhmiin›, vaan se tunnustaa vain suuren kansakokonaisuuden, jossa ei ole valkoisia ja punaisia, vaan työtätekeviä kansalaisia, jotka tunnustavat kokonaisuuden edun suuren velvoituksen ja sen puolesta, unohtaen omat itsekkäät pyyteensä, ovat myöskin valmiit jotain uhraamaan. Vain tämä tie aukoo myöskin ovet kansan puolustuskunnolle, jonka puolesta ›Hakkapeliitankin› ainakin pitäisi peistä taittaa.

Vapaussodan invaliidi.

Köyhien luottolaitos . . .

(Jatk. siv. 1)

Vuosi		Lainattu Smk.	Pantteja kpl.
1925	....	56,821,000	519,121
1926	....	62,744,000	532,125
1927	....	69,164,000	549,363
1928	....	80,924,000	562,401
1929	....	87,830,000	643,562
1930	....	88,789,000	661,143
1931	....	94,611,000	731,745
1932	....	110,886,000	886,680

Huomaamme edellä olevasta, että **panttilaitokset antavat nykyisin luottoa koko joukon yli 100 miljoonaa markkaa vuodelta** ja että noihin laitoksiin vakuuksiksi jätettyjen esineitten lukumäärä lähentelee miljoonaa — mahdollisesti se tätä kirjoitettaessa ylittääkin sen.

Missä määrin panttilaitosten asiakkaat ovat kyenneet hoitamaan asiansa? Tähänkin antaa tilasto verrattain tyhjentävän vastauksen. Kyseellisinä vuosina on pantteja uusittu ja myyty seuraavat määrät:

Vuosi		Pantteja uusittu		Pantteja myyty	
1925	....	164,345	kpl.	26,066	kpl.
1926	....	173,003	„	25,547	„
1927	....	174,221	„	28,213	„
1928	....	196,785	„	27,635	„
1929	....	202,142	„	34,885	„
1930	....	244,084	„	39,894	„
1931	....	279,778	„	44,249	„
1932	....	337,394	„	54,880	„

Nämä numerot ovat enemmän kuin murheellisia. Vuodesta vuoteen ovat ihmiset olleet suuremmassa mitassa pakoitetut turvautumaan panttilainojensa uusimiseen, ja *huutokaupalla myytyjen panttien luku on nykyisin kohonnut noin 55 tuhanteen vuodessa.* Kuinka monen on tällöin täytynyt luopua hyvinkin välttämättömästä ja rakkaaksi käyneestä esineesät, siihen ei tilasto anna vastausta. Ei myöskään siitä, kuinka monta panttilappua on tullut esim. sekalaistavarakauppoihin uudestaan pantatuksi. "Tilanne helppottuu!", sanotaan.

Hakaristi.

HERÄÄ SUOMI ilmaiseksi

jokaiselle, joka lähettää 5 kpl. Herää Suomen 1/1 v. tilauksia v. 1934. Tilaukset voi tehdä alla olevalla lipulla:

Tilaajan nimi	Tarkka osoite

Tilausmaksut à 35:— saa periä jälkivaatimuksella. seuraa mukana.

Asiamiehen nimi ja tarkka osoite.

Leikatkaa tämä lippu irti, täyttäkää ja lähettäkää se Herää Suomen konttoriin osoit. Helsinki, E. Makasiinink. 6.

PERUSAJATUS 8.

Kansantalouden tehtävänä on kysynnän tyydyttäminen, eikä lainapääoman mahdollisimman suuri kannattavaisuus. On luotava taloudellemme edellytykset pysyttäytyä vapaana nykyisen korkotalouden rasituksista. Siksi on vapauduttava

YLIVALTIOLLISESTA RAHAMAHDISTA

sillä vain siten voidaan toteuttaa yhteiskunnallisen elämän ja kansantalouden korkeinta lakia YHTEISHYVÄÄ ja estää keinottelu kansalaisten työllä.

Sekalaisia ilmoituksia

Kultainen Kissa
(CHAT-DORE)
Unioninkatu 24. Puhelin 34 443.
Ravintola ensiluokan tarjoiluoikeuksin.— Kahvila tunnettuine orkestereineen. — Baari suurin coctailivalikoimin.

O. GRUBERT
Liha- ja Leikkeleliike
Vironkatu 8. Puh. 37 916.

Pikakurssi Hieronnassa ja sairasvoim. (Hyvä opetus.) Yrjönk. 38 B., p. 29 582.

Levyt vaihd. alk. 5:—. Uutuuks. Punavuorenk. 2. Fredr. tori.

Partuti ja Naiskampaamo Iso-Robertink. 3—5. Uudenmaank. 4—6 (Kauppakuja). Puh. 24 389. Ilman jonoa. Työ halv. hinn. Oskar Katajainen.

Ravintola Mariank. 17
Suositellaan
Lahden Erikois-, Sinebrychoffin Voima- ja Yhdysolutta tynnyreistä
Soittoa joka ilta.

HUONEKALUJA,
N. NIEMI
H:ki, Sepänk. 3. Puh. 37 590.

Juho Sorjonen TAKOMO
Et. Rautatiekatu 8. Puhelin 24 893.

Matk. hot. Geneve
Kaivok. 8, D, vastap. asemaa (sis.käynti Cityn porttik.). Lämp. siist. huoneita halv. Opiskel. alenn.

AMMATTIOSOTTEITA.

Autokorjaamoja.
Helsingin Autokorjaamo Oy., Turuntie 56, puh. 44 710, suositellaan.
AUTOHALLI. Museokatu 44. Puh. 45 993.

Jalkinekorjaamoja.
POHJA, Unionink. 15, Puh. 25396

Kahviloita ja Ruokaloita.
KAHVILA ARABIA, Mikonk. 15. P. 24800.

Kultasepänliikkeitä:
H. KAKSONEN, Mikonkatu 8, A. P. 26950.

Maalausliikkeitä.
TÖTTERSTRÖM JA MAHLU. Puhelimet 36 033 & 38 786.

Matkustajakoteja.
PÄIVÖLÄ, Bulevardi 28. Puhelin 30252.

Osto- ja myyntiliikkeitä.
Oy. L. A. SALO Ab. E. Makasiinink. 6. Puh. 30 188.

Verhoilijoita & puuseppiä.
Tuovinen, A. Uudenmaank. 20. puh. 37126.

Sekalaisia liikkeitä:
HEDELMÄJALOSTUS OY. Puh. 24 075.

Hieromalaitos ja luontaishoitola
Helsingissä, Heikink. 20 A 13. Puh. 32115.

MUOTILIIKE ANRI, Kaisaniemenkatu 3. Suositellaan.

SAUNA Kristianinkatu 7,
Puh. 32 303. Vapaa punnitus. Hyvä löyly. Suositellaan.

S. K. J. TTYÖOIMISTO
Helsinki, E. Makasiinink. 6. Vastaanotto mimmin maanantaisin klo 18—20.
Puhelin 24 100.

Suomen Kansan Järjestö
JÄRJESTÖTOIMISTO ja KANSLIA
Helsinki, Etelä Makasiininkatu 6.

Puhelimet:

Järjestön johtaja .... / Toimiston päällikkö . / Järjestön rahastaja ..	24 100
Lehtijaosto: „ kassa .... / „ ilmoitukset . / „ tilaukset ..	34 793
Toimitus	21 456
Arpajaistoimisto	33 156
Työtoimisto	24 100

HELSINGIN PIIRITOIMISTO, E. Makasiininkatu 6. Puh. 24 100
SKJ Helsingin Sörnäisten lukutupa, V linja 14.
Uudenmaan piirikanslia, E. Makasiininkatu 6. Puh. 24 100
Turun aluekanslia, Turku, Rauhank. 8, puh. 3455.
Mäntsälän alue, Mäntsälä, Vuori.
Länsi-Uudenmaan alue, Karjaa. Puh. 1 41
Kuopion aluekanslia, Kuopio, Puijonk. 15. Puh. 991.
Vaasan I aluekanslia, Korsholma, opett. Kull.
Vaasan 2 aluekanslia, Vaasa, Vaasanpuistikko, Kerman
Viipurin aluekanslia, Viipuri, Ristimäki, Kaalimaankatu 2, Saarinen.
Jyväskylän alue, Jyväskylä, Emaus. Puh. 2 31
Porvoon aluekanslia, Porvoo, Vesitornink. 34.
Loviisan aluekanslia, Loviisa, Mariank. 7. A.
Hämeenlinnan aluekanslia, Hämeenlinna, Hätilä, Harjula.

Herää Suomi
Suomen Kansan Järjestön pää-äänenkannattaja.

Tilaushinnat:

1/1 v.	35:—
1/2 v.	20:—
1/4 v.	15:—
1 kk.	6:—
Irtonumeron hinta	1:—

Ilmoitushinnat:
Palstamm. tekstin jälkeen 1:—, tekstissä 1:20, määrätyllä paikalla 10 % koroitus.

Lehti ilmestyy joka torstai.

Helsinki 1934.
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.